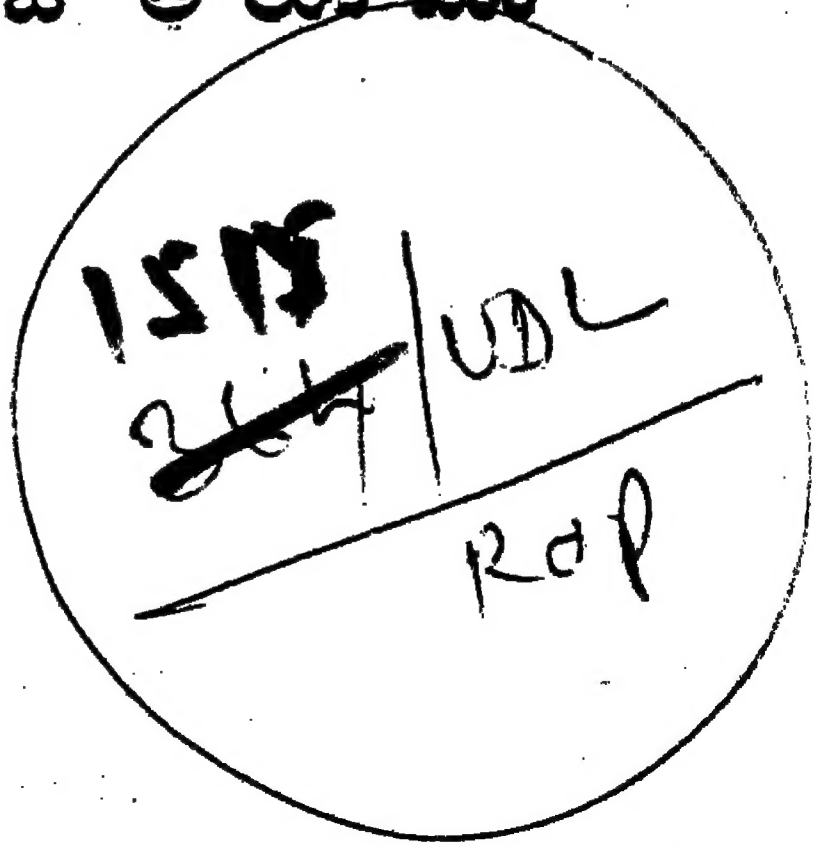

Acc. No. 17242

శ్రీ సనత్సుజాతీయము

వేదవ్యాస ప్రణీతమైన మహాభారతము
ఉద్యోగ పర్వములోని సనత్సుజాతీయమునకు
తెనుగు నేత

“శాంతి శ్రీ”

జంధ్యాల వేంకటేశ్వర శాస్త్రి

శ్రీ సూక్తమ్

“క రుణ శ్రీ”

ఆత్యంతం మధురాకారం
నృత్యంతం భక్తమానసే
శ్రుత్యంతం సత్యసాహిత్యం
నిత్యం తం సాయినం భజే!

ఏతత్ సనత్పుజాతీయం
లోకానుగ్రహకాండయా
కృష్ణద్వైపాయనే నోక్తం
భారతోద్యోగపర్వణి

ఆంధ్రీకృత మిదం సమ్యక్
వేంకటేశ్వరకావ్రిణా

“కాంతిశ్రీ” కవితాభ్యేన
భారద్వాజేన ధీమతా

జిదం మోక్షప్రదం భూయాత్
ముదం దేయాత్ సదా సతామ్
భగవాన్ సత్యసాయీశః
ప్రయచ్ఛతు జయం శ్రియమ్!

న త్యం జ్ఞాన మనంతం బ్రహ్మ

అనంతమైన పరబ్రహ్మతత్వాన్ని ప్రకటించే ననాతన భారతీయ వేదాంత జ్ఞానం నత్యమైనది, నిత్యమైనది. పరమోత్కృష్టమైన మానవ జీవితానికి పరమార్థాన్ని, లక్ష్యాన్ని ప్రదోషించే భారతీయ వేదాంతానికి సాటి మరొకటిలేదు.

వ్యాసమహర్షి వేద విభాగంచేసి వేద వ్యాసుడయ్యాడు. ఆయన వంచఘ వేదమైన మహాభారతాన్ని, అష్టాదశ పురాణాల్ని, ఉపపురాణాల్ని వినిర్మించాడు. శ్రీమన్మహాభారతాన్ని హృదయపూర్వకంగా పలికాడు. ఇంతటి సాహిత్య సృష్టి చేసిన మహాత్ముడు నభూతో న భవిష్యతి. అందువల్లనే

అచతుర్వదనో బ్రహ్మ ద్విబాహు రపరోహరిః

అపాల లోచన శృంఖుః భగవాన్ బాధరాయణః

అని వ్యాసుడు సాక్షాత్తు భగవంతుడుగా కీర్తింపబడ్డాడు.

శ్రీమన్మహాభారతం విజ్ఞాన సర్వస్వంగా ప్రశస్తి పొందింది. ధర్మతత్వజ్ఞులు ధర్మకాత్రమని, అధ్యాత్మవిదులు వేదాంతమని. నీతి విచక్షణులు నీతి కాత్రమని, కవికేతురులు మహాకావ్యమని, లాక్షణికులు సర్వలక్ష్య సంగ్రహమని, ఐతిహాసికులు ఐతిహాసమని, పౌరాణికులు పురాణ సముచ్చయమని మహాభారతాన్ని వినుతించారు.

దర్మే చార్థేచ కామేచ మోక్షేచ భరతర్షభ

యది హస్తే తదన్యత్ర యన్నేహస్తి న కుత్రచిత్

ధర్మార్థ కామ మోక్షాలనే చతుర్విధ పురుషార్థాలను సాధించటానికి లోకంలో ఎన్ని ఉపాయాలున్నాయో అవి అన్నీ ఇందులో కనిపిస్తాయి. ఇందులో లేనివి మఱిక్కడా లేవు—అని మహాభారత ప్రశస్తి.

ఇటువంటి మహాభారతంలోని పదిహేను పర్వాలను తిక్కన సోపయాశ్రయించి “కవిబ్రహ్మ”గా ప్రఖ్యాతి పొందాడు. భారతంలో ఉద్యోగపర్వంలోని

శ్రీ న న త్సు జా తీ య ము

ననత్సుజాతీయం, వీష్ణవర్ణంలోని భగవద్గీత, అనుశాసనిక వర్ణంలోని విష్ణు
సహస్రనామ స్తోత్రం ముఖ్యమైన ఘట్టాలు. ఈ మూడు ఘట్టాలను తిక్కన
సోమయాజి తెలుగులోనికి తీసికొనిరాల్సింది. వీటిలోగల శబ్దశక్తి, ప్రాచుర్యం, ప్రభావం,
సంస్కృతంలోనే భద్రంగా ఉంటుందని మహాకవి భావించి ఉండవచ్చు. లేదా
ప్రధానమైన కథా కథనానికి యివి దోహదం కావని తలచి యుండవచ్చు.

స న క స నం ద నా దు లు

సనక సనందన సనత్కుమార సనత్సుజాతులు బ్రహ్మమానస పుత్రులు.
వీరి బ్రహ్మజ్ఞాన సంపన్నులు, మహా మహిమోపేతులు. వీరు నిరంతరం కౌమార
వయస్సులోనే ఉండి జ్ఞానవీధులలో విహరిస్తూ ఉంటారు. విష్ణు సేవాతత్పరులై సనా
విష్ణు స్మరణం, ధర్మసంలోనే కాలం గడుపుతుంటారు.

ఒకసారి సనక సనందనాదులు విష్ణుదర్శనార్థమై వైకుంఠం వెళ్ళారు. అక్కడ
మహావిష్ణువు మందిరంలో ద్వార పాలకులుగా ఉన్న జయ విజయులు వీరి మహత్వాన్ని
గుర్తింపలేక మూడురై వీరి ప్రవేశాన్ని నిరాకరించారు. జయ విజయులు విష్ణుభక్తులే
అయినప్పటికీ మాయలోపడి, గర్వం కలకెక్కి, మాన్యులను సామాన్యులని భావించి
ద్వారం దగ్గర ఆడ్డగించి పరిహసించారు. సనక సనందనాదుల మనస్సు చివుక్కు
మన్నది. ఆ మహాత్ములు జయ విజయుల గర్వాన్ని అణచటంకోసం “మీరు పతితులై
రాక్షసులై జన్మించండి” శపించారు.

అప్పటికిగాని వారికి వీరి ప్రభావం తెలిసిరాల్సింది. భయంతో, వినయంతో,
వశ్నాత్తాపంతో జయ విజయులు మునీశ్వరుల పాదాలపై వడ్డారు. సంయమింద్రుల
మాట కట్టువు మనస్సు నవనీకం గదా: వారి దుఃఖం చూడలేక కాపానికి కొంత
ఉపశమనం కల్పించాలని వీరు ఇలా ప్రశ్నించారు—“మీరు విష్ణు విరోధులై మూడు
జన్మలలోనే విముక్తి పొందుతారా? లేక ఉత్తములుగా అనేక జన్మలెత్తి చివరకు
విష్ణు సాయుజ్యం పొందుతారా?” అందుకు వారు — మూడు జన్మలలోనే విముక్తి
ననుగ్రహించమని, వేగంగా విష్ణుసేవ ప్రసాదించమని కోరుకొన్నారు. దయామయులు
అంగీకరించారు.

ఆ జయ విజయులే మొదట హిరణ్యాక్ష హిరణ్యకశిపులుగాను, రెండవ
జన్మలో రావణ కుంభకర్ణులుగాను, మూడవ జన్మలో శిశుపాల దంతవక్త్రులుగాను

శ్రీ సనత్కుజాతీయము

జన్మించి జగత్కంటకులై, విష్ణు విరోధులై జనార్దనుని చేతిలో నిహతులై విష్ణు లోకం పొంది విష్ణు సేవకులయ్యారు. సనక సనందనాదుల మహిమ అనిర్వచనీయం.

ఒకసారి బ్రహ్మదేవుడు నిరంతరం మోక్షలక్ష్మి పథంలో సంచరించే వీరిని పిలిచి జగత్కల్యాణం కోసం సృష్టి చెయ్యమన్నాడు. అప్పుడు సనక సనందనాదులు చతుర్ముఖునితో "పితృదేవా! బ్రహ్మమానస పుత్రులమై, మాన్యులమై, మీ కృపవల్ల జ్ఞాన సాగరంలో ఓలలాడుతున్న మమ్మల్ని సంసార సాగరం వైపు మళ్ళించటం భావ్యమేనా? నిత్యం శ్రీ మహావిష్ణువును సేవించే మాకు సంసార మాయా బంధాలు తగిలించటం సమంజసమేనా? దయచేసి మమ్మల్ని మోహంలో పడవేయవద్దు, జ్ఞాన పీఠంలోనే విహరించనీయవలసింద"ని వేడుకొన్నారు. జ్ఞానమూర్తులైన వీరి వివేకానికి బ్రహ్మదేవుడు సంతోషించి వీరిని ఆశీర్వదించాడు.

* *

నారదమహర్షి తన భక్తి సూత్రాలలో "స్వయం ఫలరూపతేతి బ్రహ్మకుమారాః" భక్తి స్వయంగా ఫలరూపిణి అని సనక సనందనాదుల ప్రబోధాన్ని ఉదాహరించాడు. భక్తులు భక్తిని పొందటానికై భక్తిని ఉపాసిస్తారు. భక్తికి భక్తియే ఫలం. అందుకే భక్తి సాధన సాధ్యంకూడ — అని బ్రహ్మ కుమారుల భావన.

నారద మహర్షి మరొక భక్తి సూత్రంలో "ఇత్యేవం వదంతి జన జల్ప నిర్భయా ఏకమతా కుమార వ్యాస కుక శాండిల్య గర్గ...." అని సనక సనందనాది బ్రహ్మ కుమారుల్ని భక్తి తత్వాచార్యులలో ప్రథమ గణ్యులుగా ఉదాహరించారు. నారద మహర్షికి కూడ వీరు పూజనీయులు. అందువల్లనే నారదుడు వీరికి ప్రథమ శాండాళం యిచ్చారు.

ఈ మహనీయుల పేర "సనత్కుమార సంహిత" కూడ ఉంది. అందులో శ్రీ చక్ర విద్యను గురించి అనేక విషయాలు వివరింపబడ్డాయి. బ్రహ్మవాదులకు అంతరపూజ, తంత్రవాదులకు బాహ్యపూజ అందులో నిర్దేశింపబడి ఉంది.

వీరిలో సనత్కుజాతుడు మహా తపస్సంపన్నుడు. వేదాంత పరమార్థ విదుడు, పరమజ్ఞాని. ఈ సనత్కుజాతుడు ధృతరాష్ట్ర మహారాజుకు ప్రబోధించిన వేదాంతమే "సనత్కుజాతీయం"గా ప్రఖ్యాతి పొందింది.

కథా సంధర్భము

ధృతరాష్ట్రుడు హస్తినాపురానికి మహారాజుగా ఉన్నాడు. అతడు బహుంగానే కాక అంతరంగా కూడ అంధుడు, అత్మజ్ఞాన శూన్యుడు. అహంకార మమకారాల వలలలో తగులుకొని బయటపడలేకపోయిన బలహీనుడు. మంచిచెడ్డలు తెలిసికూడ మంచిని అచరణలో పెట్టలేకపోయిన దుర్బులుడు.

నిరంతరం విదుర మహామంత్రి సాన్నిహిత్యంలో ధృతరాష్ట్రుడు ఎన్నో మహా మహిమోపేతమైన సూక్తుల్ని వినేవాడు, పరమానందాన్ని పొందేవాడు. కాని చివరకు తనదగ్గరకు, తన కుమారుల దగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి వాత్సల్యం బలవత్తరమై అసత్తునుంచి నత్తువైపునకు మరలలేకపోయాడు. తన సోదరుని కుమారులైన పాండవులకు అంతులేని అపకారం జరుగుతున్నా కూడా అంధత్వమనే మిషతో నిర్దిష్ట తను పూనిన కుటీలుడు ధృతరాష్ట్రుడు.

అంధుని కుమారుడైన దుర్యోధనుడు కూడ వివేకాంధుడై పాండవులకు తీరని ద్రోహం చేశాడు. అతని అకృత్యాలకు అంతం లేకపోయింది. చివరకు మాయోపాయంతో పాండవులను అరణ్యాలకు పంపివేశాడు. అంతా విని ఏమీ ఎఱగనట్లు మొనరికన్నీరు కారుస్తూ మిన్నకున్నాడు ధృతరాష్ట్రుడు. స్వార్థం, మమకారం, అహంకారం, అధికార దాహం మునిషిని అంధుణ్ణి చేస్తాయనటానికి ధృతరాష్ట్రుడే గొప్ప ఉదాహరణం.

పరమ శాంతమూర్తులైన పాండవులు మాయా జూద నియమానుసారం అరణ్యవాసం, అజ్ఞాతవాసం పూర్తిచేసికొని వచ్చారు అచ్యుతుణ్ణి ఆరాధిస్తూ కర్తవ్యం ఆలోచించారు. ఉపస్థావ్యం నుంచి ద్రుపద పురోహితుణ్ణి కరిపురానికి రాయబారం వంపారు. దీనికి ప్రతిగా ధృతరాష్ట్రుడు పాండవుల దగ్గరకు "వచోనిధి"యైన సంజయుణ్ణి పంపాడు. సంజయుడు తిరిగివచ్చి ధర్మజ్ఞుల అభిప్రాయాన్ని తన హితవుతోపాటు ధృతరాష్ట్రుడికి విన్నవించాడు. ధృతరాష్ట్రుడికి ఏమిచేయాలో పాలుపోలేదు. మనసులో ఆందోళన ఎక్కువయింది నిద్రవట్టలేదు. వెంటనే విదురుణ్ణి పిలిపించాడు.

వివేక చూడామణియైన విదురుడు చేసిన హితోపదేశం విని ధృతరాష్ట్రుడు అత్మవిమర్శ చేసికొనసాగాడు. మరల మమకారం ముంచుకొచ్చింది. దానికి వశమయ్యాడు ధృతరాష్ట్రుడు. "ధర్మమే జయించుగాక" అనుకొన్నాడేగాని ఘమకారాన్ని

శ్రీ సనత్కుజాతీయము

వీడవటావీకి సిద్ధపడలేదు. “ధర్మపథము, నీతి తత్వము చెప్పావుగదా ఇక నాకు పరమార్థ దృష్టిని తెలియచెప్పు” అన్నాడు ధృతరాష్ట్రుడు.

అప్పుడు విదురుడు ధృతరాష్ట్రుడితో “నాకుతోచిన ధర్మాలన్నీ చెప్పాను. అత్యంత రహస్యమైన మోక్షవిద్య చెప్పాలంటే మహాత్ముడైన సనత్కుజాతుడే సమర్థుడు. దేవతలకు కూడ తెలియని వేదాంత విషయాలు ఆయనకు తెలుసు” నన్నాడు. ధృతరాష్ట్రుడతి కుతూహలంతో “మనం ఇప్పుడు ఏవిధంగా ఆ మహాత్ముణ్ణి దర్శించాలి?” అని అడిగాడు—అప్పుడు విదురుడు అధిక భక్తితో ఆశ్రితవత్సలుడైన దివ్యజ్ఞానమూర్తియైన సనత్కుజాతుణ్ణి స్మరించాడు. ఆ మహానుభావుడు దయతో ఆక్కడ ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

భగవంతుడైన సనత్కుజాత మహర్షిని విదురుడు భక్తితో అతిధ్యమిచ్చి గౌరవించాడు. “దేవా! దేనివల్ల మానవులు సుఖదుఃఖాలు, లాభాలాభాలు, ప్రియద్వేషాలు మొదలైన ద్వంద్వాలలో పడకుండగా బ్రతుకగలరో అటునంటి పరమార్థాన్ని ఈ మహారాజు మీవల్ల వినాలని కుతూహల పడుతున్నాడని” విదురుడు మహర్షికి విన్నవించాడు. మహారాజు సనత్కుజాత మహర్షిని పూజించి గౌరవించాడు. వారి సంభాషణ ఆరంభమయింది....

పుష్పంజలి

భరద్వాజ సురద్గోత్రం రత్న రత్నాకరాన్వయమ్
అవస్తంబ మహాసూత్రం సాయిం వందే మహేశ్వరమ్;

సర్వధర్మ పరిజ్ఞేయం విశ్వవిద్యాలయాశ్రయమ్
కృపానిధిం జగచ్ఛ్రేయం సాయిం వందే మహేశ్వరమ్;

సౌందర్యలహరీం దేవీం మందహాస మనోహరీమ్
ఆనందకోశసంచారీం సాయిం వందే మహేశ్వరీమ్;

మానవ శరీరమే పుట్టపర్తి. తోవలి హృదయం ప్రళాంతి నిలయం. అందు
లోని ఆత్మన్వరూపదే సత్యసాయి భగవంతుడు. ఈ స్వామి ఆశ్రితవత్సలుడు,
ఆవద్బాంధవుడు, అనుగ్రహ సంపన్నుడు. అపారమైన కృపతో చక్కని ఆరోగ్యాన్ని,
చల్లని నీరమ నాకు ప్రసాదించిన స్వామికి హృదయపూర్వక ప్రణామాలు

సంస్కృత మహాభారతంలోని ఉద్యోగపర్వంలో గల ననత్సుజాతీయానికి
జది తెలుగుపేక. ఆ మహర్షి ప్రవదించిన వేదాత విషయాలు తెలుగులోనికి తేవాలని
నా ఈ ప్రయత్నం

"శ్రీ సూక్తం"తో ఆశీస్సుల ననుగ్రహించిన కవిశేఖరులు మా "కరుణశ్రీ"
బాటయిగారికి నా అభినందనలు

తిరువతి తిరుమల వాసులైన పద్మావతీ వేంకటేశ్వరుల కృపవల్ల ఈ కృతి
ఈ ఆకృతి పొందింది. దేవస్థానముల కార్యవిర్వహణాధికారి శ్రీ సి హెచ్. వేంకట
వతి రాజుగారికి, సప్తగిరి సంపాదకులు శ్రీ కె. సుబ్బారావుగారికి నా ధన్యవాదాలు.

ఈ పుస్తకాన్ని అందంగా ముద్రించిన శ్రీ సాయి శ్రీనివాస ప్రింటర్స్ అధి
పేతలు శ్రీ సాయి గారికి కృతజ్ఞతలు

నమస్తే కార్యకలాపాలకు సూత్రదారియైన సత్యసాయి భగవంతునికి ఈ కృతిని
క్రీ.శ. ప్రేమతో సమర్పిస్తున్నాను.

స న త్పు జా తీ య ము

294.592

VYA

“ వృ త్పు వు లే దు ”

10-00

వైశంపాయన ఉవాచ—A.C.C.N.O. 17242

1. తతో రాజా దృతరాష్ట్రో మనీషీ
సంపూజ్య వాక్యం విదురేరితం తత్
సనత్పుజాతం రహతే మహాత్మా
పప్రచ్ఛ ఋద్ధిం పరమాం ఋశూషన్

పురాణకాత్ర విశారదుడైన వైశంపాయనుడు జనమేజయ మహారాజునకు
ఇలా విన్నవిస్తున్నాడు—

“ఓ జనమేజయ మహారాజా! మహామనీషయైన దృతరాష్ట్ర మహారాజు
వీధ్యాంసుడైన విదురుడు చెప్పినవన్నీ ఆరికించాడు. ఆ తరువాత ఉత్కృష్టమైన
జ్ఞాన ప్రాప్తి కోసం దృతరాష్ట్రుడు ఏకాంతంలో మహాత్ముడైన సనత్పుజాత మహర్షి
సన్నిధిలో కూర్చోచి, ఆయనను ప్రశన్నం చేసికొని ఆ మహర్షిని ఇలా ప్రశ్నించాడు—

ధృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

2. సనత్సుజాత! యదిదం శ్రుణోమి
నమృత్యుర స్తీతి తవోపదేశమ్
దేవాసురాహ్యచరన్ బ్రహ్మచర్య
మమృత్యవే తత్కతరన్ను సత్యమ్

ధృతరాష్ట్ర మహారాజు ఇలా ప్రశ్నించాడు—

ఓ సనత్సుజాత మునీంద్రా! మృత్యువనేదేలేదని తమరు అభిప్రాయపడినట్లు నేను విన్నాను. మరి దేవతలు, దానవులు మృత్యువునుంచి రక్షింపబడటానికి బ్రహ్మచర్యం పాటించారని విన్నాను. మృత్యువే లేనప్పుడు దానిని పోగొట్టుకొనటానికి ప్రయత్నించటమేమిటి? ఈ రెండింటిలో ఏది యదార్థమో వివరించవలసింది—

“ఏకశతం హవై వర్షాణి మఘవా ప్రజాపతౌ
బ్రహ్మచర్య మువాస తౌహ
ద్వాత్రిశతం వర్షాణి బ్రహ్మచర్య మూషతు!”

— ఛాందోగ్యోపనిషత్తు

ఇంద్రుడు ప్రజాపతి కూడ నూరు సంవత్సరాలు బ్రహ్మచర్యం పాటించారు. ఇంతేకాదు వారు అఖిల కల్పాంతరాలలో వివసించి ఇంకా ముప్పది రెండు వందల సంవత్సరాలు బ్రహ్మయందే చరించారు. బ్రహ్మయందు చరించటమే బ్రహ్మచర్యం. అదే ఆత్మాను సందానం.

సనత్సుజాత ఉవాచ—

3. అమృత్యుః కర్మణా కేచిత్
మృత్యు ర్నా స్తీతి చావరే
శ్రుణు మే బ్రువతో రాజన్!
యథై త న్మా విశంకిథాః

శ్రీ సనత్సుజాత మహర్షి ఇలా సమాధానం చెప్పసాగాడు— ఓ ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! ఈ విషయంలో రెండు పక్షాలున్నాయి. మృత్యువనేది ఉన్నది. అయితే బ్రహ్మచర్య వ్రతం దీక్షగా పాలించినపుడు ఆ సత్కర్మ వల్ల మృత్యువు దూరమవు

తుంది అని ఒక పక్షం. ఇంకొక పక్షం మృత్యువనేదే లేదు అని ఆ విధానం ఏమిటో నీ సంశయం తొలగిపోయేలాగ వివరిస్తాను. ప్రశాంత చిత్తంతో జాగ్రత్తగా విను—

4. ఉభే సత్యే క్షత్రియాద్య ప్రవృత్తే
మోక్షో మృత్యు స్సమృతోయం కవినామ్
ప్రమాదం వై మృత్యు మహం బ్రవీమి
తథా ప్రమాద మమృతత్వం బ్రవీమి

ఓ క్షత్రియుడా: సనాతన కాలం నుంచి వస్తున్న ఈ రెండు విధానాలు సత్యమే. కొందరు విద్వాంసులు మోహరూపమైన మృత్యువు యొక్క అస్తిత్వాన్ని సమ్మతించారు. నేను చెప్పేది ఏమిటంటే “ప్రమాదమే మృత్యువు, అప్రమాదమే అమృతము” అని.

“ప్రమాదః ప్రచ్యుతిః స్వాభావిక బ్రహ్మభావాత్”

—అని శంకరాచార్యులు వ్యాఖ్యానించారు. ప్రమాదం అంటే స్వాభావిక బ్రహ్మభావం నుండి జారిపోవటమే.

ఆత్మ తత్త్వం చూడకపోవటం ప్రమాదం. ప్రమాదమూలం అజ్ఞానం. అదే మృత్యువు. మృత్యువు అంటే అజ్ఞాన తమస్సు. పరాకు లేకుండా అవహితుడై ఉండటమే సమ్యగవేక్షణం. ఇది జ్ఞానం— అని శ్రుతి ప్రమాణం.

“తథాచశ్రుతిః స్వరూపావస్థానమేవ మోక్షపదం దర్శయతి”

“పరంజ్యోతి రుపసంపద్య స్యేనరూపేణాభి నిష్పద్యతే”

స్వస్వరూపంలో ఉండటం మోక్షం. జీవుడు శ్రేష్ఠమైన జ్యోతియందు ప్రవేశించి స్వస్వరూపంలో ప్రవేశిస్తున్నాడు — అని శ్రుతి.

“ప్రమాద్యతేననేతి ప్రమాదోఽహంకారః

స్వాత్మని కర్తృత్వం మిథ్యా జ్ఞాన మిత్యర్థః”

ప్రమాదం అంటే అహంకార జనిత మోహం. పొరపాటు పడటమే ప్రమాదం. ఆత్మపైన కర్తృత్వం కలిగి అని తలంచటం మిథ్యాజ్ఞానం. అది కూడ ప్రమాదంలో ఒక భాగమే.

5. ప్రమాదాద్వైః ఆసురాః పరాభవ

స్మప్రమాదాత్ బ్రహ్మభూతా స్సురాశ్చ

న వై మృత్యు ర్వాక్రమ ఇవాత్తి జంతూన్

సహ్యాన్య రూప ముపలభ్యతే హి

ఓ రాజా! ప్రమాద కారణంగా అంటే దేహాదులే ఆత్మయని భావించటంవల్ల ఆసుర సంస్కృతి కలిగారు మృత్యువువారే పడిపోతున్నారు. అప్రమాదం వల్ల కొందరు బ్రహ్మ స్వరూపులై రాణిస్తున్నారు. చిరంజీవులౌతున్నారు. మృత్యువు అంటే వ్యాఘ్రంలాగ నోరు తెరచుకొనిరాదు. అది చూడటానికి కనిపించదు. ఇది నిశ్చయం. మృత్యువునకు ఒక ఆకారం రూపం లేదు. అందువల్లనే నేను మృత్యువనేది ప్రమాదమేగాని వేరొకటి కాదని అన్నాను.

“ఆనువలభ్యాత్మానం.... దేవా వా ఆసురా వాతే

పరాభవిష్యంతి. తం వా ఏతం దేవా

ఆత్మానముపాసతే”

“తస్మాత్తేషాంచ సర్వే లోకా ఆప్తాః సర్వేచ కామాః”

— శంకరాచార్య

ఆత్మను పొందిలేక దేవతలు అసురులు పరాభవింపబడుతున్నారు. దేవతలు శ్రేష్ఠులు ఆత్మను పొంది సర్వ లోకాలను సర్వ కామ్యాలను అందుకోగలిగి కృతార్థులౌతున్నారు.

“అనుషు ప్రాణేషు ఇంద్రియేష్యేవ రషంతి ఇత్యసురాః”

“అనాత్మ విదః క్షైష్యకాః”

అసురులంటే అనువులయందు రమించేవారు. ఆత్మను తెలియనివారు. విషయైక పరాయణులు. ఆత్మజ్ఞానం కలిగారు ఆదిత్యులు.

6. యమం త్వేకే మృత్యుమతోఽన్య మాహు

రాత్మావాస మమృతం బ్రహ్మచర్యమ్

పితృలోకే రాజ్య మనుకా స్తి దేవః

శివః శివానా మశివో ఽశివానామ్

కాజా! కొంతమంది జనులు ప్రమాదం నుండి వేరైన యముణీ మృత్యువు అని అంటారు. యముడు పితృలోకాలను పాలిస్తుంటాడని, ఆయన పుణ్యాత్ములకు మంగళమయ స్వరూపుడని, పాపాత్ములకు అమంగళ రూపుడని అంటాడు. కాని నిజం విచారిస్తే అందరి హృదయాలలో ఉండే సరమాత్మే యముడు. ఆయన అమృతుడు, బ్రహ్మభావంలో చరించేవాడు.

"తమేన పదిత్వాతి మృత్యుమేతి నాన్యః పంథా విద్యతేఽయనాయ"

—శంకరాచార్య

పుణ్యాత్ములు దానిని తెలిసికొని అతి మృత్యువును, అమరత్వాన్ని పొందుతున్నారు. ముక్తిని పొందటానికి మరొక మార్గం లేదు.

"జ్ఞాన మత్పద్యతే పుంసాంక్షయాత్ సావన్య కర్మణః"

సాఫల్యం వల్ల జ్ఞానం ఉద్భవిస్తుంది.

7. ఆస్యాదేశాన్నిస్సరతే నరాణాం

క్రోధః ప్రమాదో లోభరూపశ్చ మృత్యుః

అహం గతేనై వ చరన్ విమార్గాన్

న చాత్మనో యోగః పైతి కల్పిత

నేను ప్రమాదమే మృత్యువని అన్నానుగా— ఏ విధంగానంటే అది మొదట అహంకారంగా పరిణమిస్తోంది. దాని నుంచి కామం, దాని నుంచి క్రోధం జనిస్తున్నాయి. చివరకు ఈ అహంకార రూపమైన ఆజ్ఞానం వల్ల రాగద్వేషాలకు లోబడి మానవుడు చెడుక్రోధల పడిపోయి ప్రమంగా పరమాత్మకు దూరమౌతున్నాడు. ప్రమాదమే మృత్యువుగా పరిణమించటం అంటే అదే.

"కామ ఏష క్రోధ ఏషః కామాత్ క్రోరోఽభిజాయతే"

—భగవద్గీత

ఇది కామం ఇది క్రోధం. కామం వల్ల క్రోధం జనిస్తుంది.

8. తే మోహితా స్తద్వశే వర్తమానా

ఇతః ప్రేతా స్తత్ర పునః పతంతి

తత స్తాం దేవా అనువిప్లవంతే

హ్యుతో మృత్యు ర్మరణాభ్యాముపైతి

అహంకారాది రూపమైన ఈ అజ్ఞానం చేత మృత్యువునకదీనులైన వారు ఈ లోకం నుంచి స్వర్గ నరకాదులకు వెళుతున్నారు. అక్కడ బోగానుభవ మున్న న్నాళ్ళు ఉండి అనంతరం మరల ఈ లోకంలో పడి జన్మనేతుతున్నారు. వెంటనే ఆ దేహి ననుసరించి ఇంద్రియాలు చేరుతున్నాయి. ఈ విధంగా జనన మరణ చక్రంలో చిక్కుకొని అజ్ఞానులు ముక్తికి దూరమౌతున్నారు. ఈ కారణం వల్లనే మృత్యువు మరణమనే పేరును పొందుతోంది.

9. కర్మోదయే కర్మ ఫలానురాగా

స్తే తత్రాను యాంతి న తరంతి మృత్యుం
సదర్థయోగా నవగమాత్స మంతా
త్ప్రవ ర్తతే బోగయోగేన దేహీ

ఓ రాజా: ఫలాలనుకోరి కర్మలను నాచరించేవారు ఆ కర్మ ఫలాలననుభవించడం కోసం జనన మరణ చక్రంలో తిరుగుతుంటారే కాని మృత్యువును దాటలేరు. దానికి కారణం అద్భుతమైన, అనందప్రదమైన పరమాత్మ తోడి సంబంధం వారికి తెలియక పోవటమే. ఆ యోగం తెలియక పోవటం వల్ల, బోగ సంబంధం యేర్పడటం వల్ల వారు నిరంతరం సంసారంలోనే పరిభ్రమిస్తున్నారు.

తస్మిన్ న్యాయత్ సంపాత ముషిత్వాథే
తమేవా ద్వానం పునః నివ ర్తంతే

— శంకరాచార్య

దానిలో జీవ భావం కర్మఫలానభవం పూర్తి అయ్యేవరకు అందుండి మరల అదే త్రోవలో పోతారు. జీవ భావం అంటే మృత్యుమఖం: అదే మర్త్యభావం.

10. తద్వై మహామోహన మింద్రియాణాం

మిథ్యార్థ యోగేఽన్య గతిర్హి నిత్య
మిథ్యార్థయోగభీహతాంతరాత్మా
స్మరన్నుపా స్తే విషయాన్ సమంతాత్

మిథ్యార్థ యోగమంటే దేహమే ఆత్మ అనే అజ్ఞానం. ఇంద్రియాలు మహా మోహంతో అంటే విషయ సుఖాలలో చిక్కుకొన్న కొద్దీ ఈ అజ్ఞానం అధిక

మోతుంది. అందువల్ల అటువంటివారు తమలో ఉన్న ఆత్మ స్వరూపుడైన పరమాత్మను తెలిసికోలేక విషయాభిలాషలై ప్రవర్తిస్తూ జీవితం గడుపుతున్నారు.

11. అభిధ్యావై ప్రథమం హన్తి చైనం
కామ క్రోధా వనుగృహ్యోఽపి పశ్చాత్
ఏతే బాలాన్ మృత్యువే ప్రాపయన్తి
ధీరాస్తు దైర్యేణ తరంతి మృత్యుమ్

ఆ విషయాభిలాష ముందుగా మానవుణ్ణి వికారంతో నశింప చేస్తోంది. ఆ తరువాత కామము, అటు పిమ్మట క్రోధము క్రమక్రమంగా లోబరుచుకొంటున్నాయి. ఆ విధంగా లోబడిన అజ్ఞానులు మృత్యువు దగ్గరకే చేరుతున్నారు. కాని ధీరులు మాత్రం దైర్యంగా విషయాభిలాషను జయించి మృత్యువును దాటుతున్నారు.

పరావః కామాననుయంతి బాలాః
తే మృత్యోర్యాంతి వితతస్య పాశమ్
అథ ధీరా అమృతత్వం విదిత్వా
ద్రువ మద్రుదేష్విహ న ప్రార్థయంతే

— కఠోపనిషత్తు

బాలురు అంటే అజ్ఞానులు బహిర్ముఖానుభవ యోగ్య కాంక్షల ననుసరిస్తూపోయి మృత్యువు పరచిన పాశాలలో పడిపోతారు. అలాగక ధీరులు అమృతత్వం ద్రువమైనదని అద్రువజాలంలో ఉండికూడా ఐహిక కాంక్షలు కోరుకోరు.

12. యోఽభిధ్యాయ న్నుత్పత్తిష్ఠాన్నిహన్యా
దనాదరేణా వ్రతిబుధ్య మానః
నైనం మృత్యుర్భ్రుత్యురివాత్తి భూత్యా
హ్యేవం విద్వాన్ యో వినిహంతి కామాన్

ఓ రాజా! మృత్యువును జయించాలనుకొనేవాడు విషయ వాసనలను తుచ్ఛంగా భావిస్తాడు. ఆ కోరికలు పుట్టుతుండగనే వాటిని నశింపజేస్తాడు. విద్వాంసుడైనవాడు విషయ వాసనలను అనాదరంతో లెక్కచేయకుండా ఉంటాడు. ఇలాంటి జీవుడికి సాధారణ ప్రాణులకుండే మృత్యువు ఉండదు. ఈ విధంగా తెలిసికొని కామాన్ని ఎవడు జయిస్తాడో వాడు మృత్యువునకే మృత్యువవుతున్నాడు.

13. కామానుహీ చిరుషః కామానసువినశ్యతి

కామాన్ ద్యుదస్య మనుతే యత్కించిత్ పురుషో రజః

రాజా, పోరికల వెంట పరుగులెత్తే వాడు కోరికలతో నశిస్తాడు. కానీ జ్ఞాన పురుషుడు విషయాదులలోని దోషాలను గ్రహించి వాటిని పరిత్యజిస్తున్నాడు. వానివల్ల అతడు అన్య జన్మాంతరాల్లో చేసికొన్న కర్మలను నశింపచేసికొని ఉత్తముడౌతున్నాడు.

14. దేహో వ్రకాహో భూతానాం నరకోఽయం ప్రదృశ్యతే

గృష్ణంత ఇవ దావంతి గచ్ఛంతః శ్వభ్రమున్ముఖః

రాజా, మానవదేహుల మలమూత రక్త శ్లేష్మాది మయమై నరకమే ననిపిస్తుంది. ఇంత పిట్టాకావం కలిగిస్తున్నప్పటికీ కన్నులు కనిపింపనివారు పోయిపోయి మూలిలో పడినట్లుగా విషయాదులై నవారు విషయసుఖాలనే నరక కూపాలలో పడి పతనమై పోతున్నారు.

15. అమన్యమావః క్షత్రియ కించిదన్య

వ్నాక్రియతే రాక్ష ఇవాన్య వ్యాఘ్రః

క్రోధాల్లోభాన్ మోహ భయాంతరాత్మా

సవై మృత్యు స్వచ్ఛరీరే య ఏషః

క్షత్రిరాష్ట్రాః విషయ లోగాన క్తుదై, కామాకులవి క్తుదై యున్నవాడు తన అశ్వి స్వరూపమే అయిన పరమాత్మను గ్రహింపలేడు. అట్టివాడు అధ్యాత్మ కాస్త్రాన్ని అధిగమింపజాలడు. వాని దేహం గడ్డితో తయారుచేసిన వ్యాఘ్రంవలె నిష్ప్రయోజన మయినది. అటువంటి వానికి క్రోధ లోభాల వల్ల మోహ భయముల నొందిన అంతః కరణమే మృత్యువై వానిని నశింపజేస్తుంది.

16. ఏషం మృత్యుం జాయమానం విదిత్వా

జ్ఞానే తిష్ఠ న్మనిభేతీహ మృత్యోః

విషశ్యతే విషయే తస్య మృత్యు

ర్మృత్యోర్మృతా విషయం ప్రాప్యమర్త్యః

ఈ ప్రకారంగా కామక్రోధాదుల వల్ల ఏర్పడే మృత్యువును తెలిసికొని జ్ఞాన దిష్ట గలవాడు ఈ లోకంలో మృత్యువుకి భయపడడు. అ జ్ఞానం వల్ల పరమాత్మ

సాక్షాత్కారం కలుగుతుంది. అందువల్ల అతని దగ్గరకు వచ్చి కూడా మృత్యువు—
సంసారంలో మనుష్యుడు నశించిపోయేవిధంగా తానే నశించిపోతుంది.

దృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

17 యానే వాహు రిజ్యయా సాధులోకాన్
ద్విజాతీనాం పుణ్యతమాన్ సనాతనాన్
తేషాం పార్థం కథయంతీహ వేదా
ఏతద్విద్వా న్నైతి కథంను కర్మ

మహాత్మా! క్యోతిష్టోమాది యాగాలు చేసిన ద్విజులకు శాశ్వతమైన ఉత్తమ
లోకాలు కలుగుతాయని అంటారు గదా. అటువంటి కర్మలు పరమ పురుషార్థాలని
వేదాలుకూడ ప్రకంశించాయిగదా. మరి ఈ విషయాన్ని తెలియకూడ విద్వాంసుడు
అటువంటి ఉత్తమ కర్మలను ఎందువల్ల ఆచరించటంలేదు అని దృతరాష్ట్రుడు
ననత్సుజాత మహర్షిని ప్రశ్నించాడు.

ననత్సుజాత ఉవాచ—

18 ఏవం హ్యవిద్వా నుపయాతి తత్ర
తథ్ధర్మజాతం చ వధుతి వేదాః
సనేహ ఆయాతి షరం వరాత్మా
క్షయాతి మార్గేణ నిహంత్యమార్గాన్

ననత్సుజాతుడు ఇలా సమాధానం చెప్పాడు— మహారాజా! నీవు చెప్పింది
నిజమే. కాని విద్వాంసుడు బ్రహ్మాదిలోకాల్లో ఉన్న అత్యంతమైన ఫలాలనిపేషించి
కర్మల నాచరింపడు. అవిద్వాంసుడే అటువంటి అన్యోఫలాంగోసమై కర్మల
నాచరిస్తాడు. వేదాలు కూడ అటువంటి వారిని గురించే చెప్పాయి. కాబట్టి జ్ఞాని అయి
వాడు అటువంటి కర్మలపై ఆసక్తి చూపించకుండా తన ఆత్మనే పరమాత్మగా చూచి,
చెడు మార్గాలు నిరసించి జ్ఞానం ద్వారానే మోక్షాన్ని పొందుతాడు.

ధృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

19 కోవా నియుం కే తమజం పురాణం
స చేదిదం సర్వమనుక్రమేణ
కింవాన్య కార్య మథవా సుఖంచ
తస్మై విద్వాన్ బ్రూహి సర్వం యథావత్

ఆ మాటలు విని ధృతరాష్ట్రుడు మరల ఇలా ప్రశ్నించాడు—ఓ విద్వాంసుడా! ఆ పరమాత్మయే ఈ ఆకాశాది పృథివ్యంతమైన సృష్టిని చేయటం ఏ ప్రయోజనం కోసం? అబ్బాడు, సనాతనుడు అయిన ఆ పరమాత్మను ఈవిధంగా సృష్టించేయమని ఎవరు అజ్ఞాపిస్తున్నారు? ఇలా సృష్టించేయటంవల్ల ఆయనకు ఆనందం కలుగుతోందా? విగతపరచవలసింది.

సనత్పుజాత ఉవాచ—

20 దోషో మహానత్ర విభేద యోగే
హ్యనాది యోగేన భవంతి నిత్యాః
తథాన్య నాధిక్య మపై తికించి
వనాదియోగేన భవంతి పుంసః

ఆ మాటలు విని సనత్పుజాతడు ఇలా పలికాడు—పరమాత్మ తానొకరిచే నియోగింపబడటంగాని, తానొకరిని నియమించటంగాని లేదు. అవిధంగా చెప్పినట్లయితే అబంజుడైన ఆ పరమాత్మకు నానా రూపాలు కల్పించినట్లవుతుంది. ఆ విధంగా చెప్పటం దోషమవుతుంది. ఈ సృష్టి స్థితి సంహారాలు అనాదిగా ఆ పరమాత్మవికాసటంవల్ల ఇవి నిత్యములే. పరమాత్మ అద్వితీయుడే అయినా మాయా యోగంవల్ల ఆయనకు బహు రూపత్వం కల్పించబడుతోంది. అందువల్ల కారణాత్మకంగా సకమేష్వరుడు, కార్యాత్మకంగా జీవుడు అవుతున్నారు. కారణమైన పరమాత్మ కారణమైన జీవుణ్ణి వియోగిస్తున్నాడు. అయినా పరమాత్మ తనయందు అధిపత్యాన్ని వహించుకొని వాటిని వియోగిస్తున్నాడు. అనాదియైన అవిద్యాయోగం వల్ల, మాయవల్ల జీవులు అనేక విధాలుగా సంసార బంధంతో నిమగ్నులౌతున్నారు.

21 యదేతదత్తా భగవాన్ సనిత్యో
వికారయోగేన కరోతి విశ్వం
తదాచ తచ్చ కిరితి స్మమన్యతే
తథార్థయోగేన భవంతి వేదాః

మహారాజా : ఆ భగవంతుడు నిత్యుడు, నిరంజనుడు. ఆ భగవంతునిలోని వికారయోగం అంటే మాయాశక్తి ఈ సృష్టిని చేస్తోంది తప్ప ఆ పరమాత్మ కాదు చేసేది. కారణత్వం లేని ఆ పరమాత్మకు అటువంటి మాయాశక్తి ఉంది. అందుకు ప్రమాణం వేదములే.

దృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

22 యస్మా ద్దత్తా న్నాచరంతీహ కే చిత్తవా
ధర్మాన్ కేచి దిహోఽచరంతి
ధర్మః పాపేన ప్రతిహన్య వాఉతాహో
ధర్మః ప్రతిహంతి పాపమ్

దృతరాష్ట్రుడిలా ప్రశ్నించాడు—ఓ ననత్సుజాతా! లోకంలో కొందరు అగ్ని స్తోమాది రూపాలైన ధర్మకార్యాలు ఆచరిస్తున్నారు. మరికొందరు అధర్మములను చేస్తున్నారు. మరి అటువంటివల్లమ వీరి ధర్మం పాపాన్ని నశింపజేస్తుందా? లేక పాపమే ద్మాన్ని నశింప జేస్తుందా?

ననత్సుజాత ఉవాచ—

23 తస్మిన్ స్థితోఽహ్యభయం హ నిత్యం
జ్ఞానేన విద్వాన్ ప్రతిహంతి సిద్ధం
యదాన్యథా పుణ్య ముపైతి దేహీ
తదాగతం పాప ముపైతి సిద్ధమ్

ననత్సుజాత మహర్షి ఇలా సమాధానం చెప్పాడు—ఓ దృతరాష్ట్రా! నీవు చెప్పిన రెండు విధాలైన ధర్మాధర్మ కర్మములు ఉన్నాయి. ధర్మ కర్మమునకు పుణ్యము, అధర్మ కర్మమునకు పాపము ఫలాలు. ఈ రెండు విధములైన కర్మాల నాశరించినా జ్ఞానియైనవాడు తన జ్ఞానాన్ని చేత కర్మను నాశనం చేసికొని కర్మ ఫలాల

ననుభవించదు. అజ్ఞావి జ్ఞాన హీనుడు కాబట్టి ధర్మకర్మమునకు పుణ్యము, అధర్మ కర్మమునకు పాపము అనుభవిస్తున్నాడు.

24 గత్వోభయం కర్మణాయుజ్యతే స్థిరం
కుటస్య పాపస్య సచాసి కర్మణా
ధర్మేణపాపం ప్రణుదతీహ విద్వాన్
ధర్మో బలీయానితి తస్య సిద్ధిః

పుణ్యఫలంగాని, పాపఫలంగాని ఏదైనాసరే దేహి దేహత్యాగానంతరం పర లోకంలో అనుభవించక తప్పదు. కాని జ్ఞానియైనటువంటివాడు ఇహ లోకంలోనే ఈశ్వరార్పణంగా కర్మల నావరించి ఆ పుణ్య కర్మలచేత పాప కర్మఫలాన్ని పోగొట్టు కొంటున్నాడు. కాబట్టి ధర్మమే బలవత్తరమని సారాంశం. దీనికి పేదములు కూడ ప్రామాణంగా ఉన్నాయి.

ధృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

25 యాచహాహుః స్వస్యధర్మస్య లోకాన్
ద్విజాతీనాం పుణ్యకృతాం సనాతనాన్
తేషాంక్రమాన్ కథయ తతోపచాన్య
నై తద్విద్వాన్ వేత్తు మిచ్ఛామి కర్మ

ధృతరాష్ట్ర మహారాజ ఇలా అన్నాడు—మహర్షీ! విద్వాంసులై సుణ్యకర్మలు చేసే బ్రాహ్మణులకు వారి వారి ధర్మస్వరూపం అనుసరించి సనాతన లోకాలు ప్రాప్తి స్తాయి అని చెప్పబడింది. ధర్మ కర్మలవల్ల ప్రాప్తించే ఆ లోకాలు ఏమిటో అలా కాకుండగా పాపకర్మల నావరించేవారికి కలిగే లోకాలు ఏమేమి ఉన్నాయో నాకు తెలిసికొనవలెనని ఉంది మహర్షా!

సనత్కుజాత ఉవాచ—

26 యేషాం ధర్మేషు విస్పర్ధా బలే బలవతా మివ
తే బ్రాహ్మణా ఇతః ప్రేత్య స్వర్గే యాంతి ప్రకాశతామ్

సనత్కుజాతడు ఇలా బోధించసాగాడు— రెండు బలవత్తర శక్తులు తమ తమ బలం పెంచుకోవటానికి ఒకటి రెండవ దానిపై స్పర్ధ పూనుతుంది. అదేవిధంగా

ఎక్కువ సుఖాన్ని సంపాదించాలనే స్వర్థతో ఎవరు ఎక్కువ సత్కర్మల నాచరిస్తారో అటువంటి బ్రాహ్మణులు ఘరణానంతరం స్వర్గాన్ని పొంది ఆకాశంలో సక్షతరూపంగా ప్రకాశిస్తూ ఉంటారు.

27 యేషాం ధర్మే నచ స్పర్ధా తేషాం తిద్భాన సావనం

తే బ్రాహ్మణా ఇతో ముక్తాః స్వర్గం యాంతి త్రివిష్టవమ్

అటువంటి స్పర్ధాహీనులకుండగ యజ్ఞయాగాది పుణ్యకర్మల నాచరించే వారికి ఆ యజ్ఞ యాగాది సత్కర్మలు చిత్త శుద్ధిని కలిగిస్తాయి. తద్వారా వారికి జ్ఞానం కలుగు తుంది. తమ ఆత్మయే పరమాత్మ అనే విషయం వారికి అవగతమౌతుంది. అటువంటి వారు ఇహ లోకం వదిలిన తరువాత ముక్తులై స్వర్గంలో ఆనందాన్ని అనుభవిస్తారు.

28 తస్య సమ్యక్ సమాచార మాహుర్వేదవిదో జనాః

నై నం మన్యేత భూయిష్ఠం బాహ్యమాభ్యంతరం జనమ్

ఇక జ్ఞానులు తత్వమును గురించి విను. వారి గురించి వేదవిదులు వచించారు. జ్ఞానుల వర్తనం బాహ్యజనులుగాని, పుత్ర మిత్ర కళత్రాదులు గాని గ్రహింపజాలరు అంటే అటువంటి అంతరంగిక జనులకు కూడ వారు అగోచరులుగా ప్రవర్తిస్తారని సారాంశం.

29 యత్ర మన్యేత భూయిష్ఠం ప్రావృషీవ తృణోదకం

అన్నం పానం బ్రాహ్మణస్య తజ్జీవే న్నాను సంజ్యరేత్

రాజా వర్ష ఋతువులోని వర్షంలో గడ్డి గాదర సస్య ఫలాలు పెరిగినట్లుగా బ్రాహ్మణుడు అన్న పానాదులు లభించేచోట సుఖజీవనం చేయాలి. తాను ఎక్కడున్నా సరే తన ధర్మం పాటించాలి. తన ధర్మం కర్తవ్యం వదలకోరాదు. నిరంతరం సంతుష్టగా భగవచ్చింతనతో ఉండాలి.

30 యత్రాకథయ మాదస్య ప్రయచ్ఛత్యశివం భయమ్

అతిర్క్త మిహకుర్వన్ సశ్రేయా న్నేతరో జనః

అటువంటి జ్ఞాన యోగి తమ మహత్వాన్ని ప్రకటించుకొనకుండగా, ఎక్కడనో ఒకచోట ఉంటూ లోకమునంతటిని తన ఆత్మ స్వరూపంగానే భావిస్తూ

ఉంటాడు. ఇద మూక విశాచాదులవలె పరిభ్రమించే తనను చూచి, తన యథార్థ విషయం తెలియక తనను అగౌరవిస్తూ, సత్కరింపజాలని అజ్ఞానులు ఎక్కడ ఉంటారో వారి మధ్యనే జ్ఞానులు ఉంటారు. అంతేకాని తనను చూచి గౌరవ మర్యాదలు చూపేచోట జ్ఞానులు ఉండటం శ్రేయస్సుకాదు.

31 యో వా కథయ మానస్య హ్యాత్మానం నానుసంజ్వరేత్

బ్రహ్మస్వం నోపభుంజేత తదన్నం సమ్మతం సతామ్

అతనికెటువంటి అన్నము భోజ్యము? అంటే—ఎవ్వడీ జ్ఞాని యొక్క మనస్సు నకు బాధ కలుగజేయడో, ఈయన బ్రహ్మవిష్టా సాధన భూతములైన కృతాదికాల్మను ఎవ్వడు హరింపడో అటువంటి వాడొసగిన ఆహారాన్నే ఈ జ్ఞాని స్వీకరించాలి.

32 నిత్య మజ్ఞాత చర్యా మే ఇతి మన్యేత బ్రాహ్మణః

జ్ఞాతీనాం తు వసన్మధ్యే నై వ విండేత కించన

బ్రహ్మణుడంటే బ్రహ్మవేత్త. అతడు విదివశంవల్ల పుత్ర మిత్ర బ్రాత్రాదుల సన్నిధిలో ఉండవలసివస్తే అతడు తన మనస్సులో నిరంతరం నాకు ఎప్పుడు ఏకాంత వాసం లభ్యమవుతుందా అని కోరుకొంటూ ఉండాలి. అటువంటివానినే విద్వాంసులు బ్రాహ్మణుడని తెలిసికొంటున్నారు. జ్ఞాతి శబ్దానికి ఇంద్రియాలని కూడ అర్థం. ఈ ఇంద్రియాల ద్యాసనుండి ఎప్పుడు నేను పరబ్రహ్మ ద్యాసలో లీనమౌతానా అని బ్రహ్మ వేత్తలు నిరంతరం ఆలోచిస్తూ ఉంటారని కూడ అర్థం.

కుటుంబం పుత్రదారాంశ్చ వేదాంగాని చ సర్వశః

యజ్ఞం యజ్ఞోపవీతంచ త్యక్త్వా గూఢశ్చరే స్మృనిః

కుటుంబాన్ని, పుత్ర భార్యాదులను, వేదాంగాన్ని యజ్ఞాన్ని, యజ్ఞోపవీతాన్ని ముని అయినవాడు గోప్యంగా త్యజిస్తాడని శ్రుతి వచనం.

క్రోధ మానాదయో దోషా విషయాశ్చేంద్రియాణిచ

ఫిత ఏవ సమాఖ్యాతో జ్ఞాతయో దేహిన సవ

దేహికి క్రోధం సంతోషం దోషాలు విషయేంద్రియాలు జ్ఞాతులవంటివారు. ఈ జ్ఞాతులు విషమువంటి వారు సుమా: ఇటువంటి బ్రాహ్మణుడు పతితుడు. క్రోధాదులు పతనహేతువులని శ్రుతివాక్కు.

33. కోహ్యేవ మంతరాత్మానం ద్రాహ్మణోమంతు మర్హ తి
నిర్లింగ మవలం శుద్ధం సర్వదంద్య వివర్జితమ్

ఇంద్రియాలు చేసే పనులకు ఆత్మసాక్షి గదా. ఇంద్రియాలు చేసే పనులకు ఆత్మ ఏవిధంగా ఆకర్షింపబడకుండా ఉంటుంది? అనే ప్రశ్నకు సమాధానమిది—ఆత్మ స్థూల సూక్ష్మ శరీర వివర్జితం, క్రియా కర్తృత్వాది శూన్యం, అవిద్యాది దోష రహితం, సర్వదంద్య వివర్జితం కాబట్టి అటువంటి అంతరాత్మకు ఇంద్రియాకృష్టత అనేది లేనేలేదు.

34. యోఽన్యథా సంత మాత్మానం అన్యథా ప్రతిపద్యతే
కిం తేన నకృతం పాపం చోరేణాత్మాపహారిణాః

బ్రహ్మపదుడై : టువంటివాడు ఈ ఆత్మ తత్వాన్ని తెలిసికొంటాడు. అలాకాక మరొకవిధంగా భావిస్తే అతే ఆత్మ ఇంద్రియాకృష్టమని, దేహమే ఆత్మ అని భావిస్తే అతనికి బ్రహ్మజ్ఞానం నశించిందనే అర్థం ఆత్మాపహారియైన అటువంటి వాని చేత ఏ పాపమైనా చేయబడుతుంది.

35. అశ్రాంతః స్వాద నదాతా సమ్మతో నిరుపద్రవః
శిష్టో నశిష్ట వత్సస్యా ద్రాహ్మణో బ్రహ్మవిత్కవిః

దేహమే ఆత్మ అని భావించకుండగా ఆత్మను సరమాత్మగా భావించినవాడు సంసార శ్రమలనుంచి విముక్తుడౌతాడు. అటువంటివానికి ఎటువంటి ఉపద్రవాలు అంటవు. పైకి ఆతడు శిష్టుని వలె కనిపింపకూడదు. అయినా విజ్ఞులైనవారు ఆతడు బ్రహ్మవేత్త అని గుర్తిస్తారు.

“అశనాయాపి పాసే ప్రాణస్య శోక మోహాదమానసః
జరా మరణే శరీరస్య....”

అకలి దాహాలు ప్రాణధర్మాలు. శోక మోహాలు మనో ధర్మాలు. జరా మరణాలు శరీర ధర్మాలుని శ్రుతి.

36. యే యథా వాంత మశ్నంతి శ్వానో నిత్య మభూతయే

ఏవం తే వాంత మశ్నంతి స్వవీర్య స్యోవ సేవనాత్

బ్రహ్మవేత్త అయినవాడు గూఢ వర్తనతో ఉండాలి. తాను బ్రహ్మజ్ఞుడనని తన ప్రతిభ తాను ప్రకటించుకొంటూ దానివల్ల అహారాన్ని సంపాదించుకొని తినేవాడు. తాను క్రక్కిన దానిని తానే తినే శునకం వంటి వాడని భావించారు. కాబట్టి బ్రహ్మ వేత్త తనను తాను ప్రకటించుకొనకుండగా గూఢంగా ఉండటమే శ్రేయస్కరము.

37. అనధ్యా మానుషే విత్తేః అధ్యా వేదేషు యే ద్విజాః

తే దుర్ధర్షా దుష్ప్రకంప్యాస్తాన్ విద్యాత్ బ్రహ్మణ స్తనుమ్

రాజా: లోకీకంగా ధనం లేనివాడైనా కూడ వేదాది విద్యలు నేర్చిన జ్ఞాన పురుషుడు దుర్ధర్షుడు. అతడు ఎట్టి అపదలకు చలించని దీక్షతో బ్రహ్మజ్ఞానంలో ఉంటాడు. అతడు బ్రహ్మదేవునిగా కొలువబడతాడు.

38. సర్వాన్ స్వప్తకృతో దేవాన్ విద్యాద్య కహ కశ్చన

న సమానో బ్రాహ్మణస్య తస్మిన్ ప్రయతతే న్యయమ్

ఓ రాజా: ఈ లోకంలో అభీష్టసిద్ధికి అనేక దేవతలను ఉపాసనతో ప్రసన్నం చేసికొంటారు కొందరు మంత్రపేతలు. కాని వారు బ్రహ్మవేత్తలుకారు. ఏలనంటే అ ఉపాసకులు అభీష్టఫలసిద్ధి కోసమే ప్రయత్నిస్తున్నారు. వారేకాదు. వారికి వరాలను ప్రసాదించే దేవతలు కూడ బ్రహ్మవేత్తకు సమానులు కారు.

"బ్రహ్మ విద్యుః పరంభూతం నకింస్పదిహ విద్యతే"

—మనుస్మృతి

బ్రహ్మవీరులను మించినవారు జగత్తులో ఎవరూలేరు. వారజేయులు.

39. య మప్రయతమానం తు మానయంతి స మానితః

త మాన్యమానో మన్యేత నావమానోను సంస్వరేత్

ఓ రాజా: బ్రహ్మవేత్త ఈ విధంగా గూఢంగా ఉన్నప్పటికీ కొందరు విజ్ఞులాయవను గుర్తించి గౌరవిస్తారు. వారిదే పూజితుడైనప్పటికీ నన్ను నక్కరిస్తున్నారు గదా అని బ్రహ్మవేత్త ఉబ్బిపోడు. ఎవరైనా తనను నిందించినా, అవమానించినా

అందుకు దుఃఖింపడు. మానావమానముల రెండింటిని బ్రహ్మజ్ఞుని సమానంగానే భావిస్తాడు.

40. లోక స్వభావ వృత్తి నిమిషోన్మేషన త్వదా
విద్వాంసో మానయంతీహ ఇతి మన్యేత మానితః

ధృతరాష్ట్ర మహారాజా : బ్రహ్మజ్ఞునియైనవాడు తాను పూజితుడనున్నప్పుడు “విద్వాంసులు బ్రహ్మవేత్తలను పూజించుట కనులు మూయుట తెరచుటవలె స్వభావ సిద్ధంగదా” అని భావించాలి.

41. అధర్మవిదుషో మూఢా లోకశాస్త్ర వివర్జితాః
సమాన్యం మానయిష్యంతి మాన్యానా మవమానినః

బ్రహ్మజ్ఞునియైనవాడు తనను ఎవరైన దూషించినప్పుడు “వీరు అధర్మమునే ఎఱిగినవారు. వీరికి లోకశాస్త్ర మర్యాద తెలియదు అందువల్ల వీరికి గౌరవింపదగిన వారిని గౌరవించటం తెలియదు. పూజ్యులను పూజింపకపోవటం వీరికి సహజగుణం గదా” అని భావించాలి.

42. నవై మానం చ మౌనంచ సహితౌ వసత స్సదా
అయం హి లోకో మానస్య ఆసౌ మానస్య తద్విమః

రాజా! లోకంలో మానం మౌనం ఒకరిదగ్గరుండవు. మానంవల్ల ఈ లోకంలో సుఖ సౌఖ్యాలు లభిస్తుంటాయి. మౌనంవల్ల పరలోకంలో ఆనందప్రాప్తి కలుగుతుంది. అంటే మానంవల్ల సంసార ప్రాప్తి, మౌనంవల్ల బ్రహ్మప్రాప్తి కలుగుతుందని సారాంశం.

“ఓం కర్పదీతినిర్దేహో బ్రాహ్మణ స్త్రివిధ స్మృతః”

ఓం తత్ సత్ ఈ మూడూ బ్రహ్మకు మూడు విధాలైన నిర్దేశాలనీ భగవద్గీత.

అన్నాంగ నాదీ భోగేషు భావో మాన ఇతి స్మృతః

బ్రహ్మనంద సుఖప్రాప్తి హేతు ర్మాన మితిస్మృతః

హరణ్ణ గర్భనాహి

ఆహారం, అతివ, భోగం వీనియందు మనస్సు రమించటం మోనం అనీ; బ్రహ్మనంద సుఖంలో మనస్సు లగ్నం కావటం మోనం అని స్మృతి ప్రమాణం.

43. శ్రీర్షి మానార్థ సంవాసా త్పాచాపి పరిపంథినీ

బ్రాహ్మ సుదుర్లభా శ్రీర్షి ప్రజ్ఞాహీనేన క్షత్రియ

ఓ రాజా! మానాన్ని కోరి అంటే ఇహలోక సుఖాలు కోరి కర్మల నాచరించే వానికి ఆయా సంపదలు కలుగుతాయి. కాని అవి యోగమార్గానికి అటంకం కలిగించేవే కాని సాధకాలు కావు. జ్ఞానహీనుడు ఆ బహిర్యమైన ఐశ్వర్యాలను పొంది బ్రహ్మజ్ఞాన సంపద పొందటానికి అశక్యుడవుతున్నాడు.

44. ద్వారాణి తస్యేహ పదంతి సంతో

బహు ప్రకారాణి దురానదాణి

సత్యార్థే హ్రీ ర్దమ శౌచ విద్యా

షడ్జ్ఞాన మోహ ప్రతిబంధకాని

ఓ భృతరాష్ట్ర మహారాజా! బ్రహ్మజ్ఞానశ్రీ పొందటానికి సాధు పురుషులు అనేక మార్గాలు వివరిస్తారు. అవి సత్యము (ప్రాణులకు హితం కలిగించే యదార్థం చెప్పటం), ఆర్థవము (లోపల బయట ఒకటిగా ప్రవర్తించే సరళత్వం), హ్రీ (అకార్యాలను చేయటంలో సిగ్గు), దమము (బ్రాహ్మేంద్రియములను నిగ్రహించటం), శౌచము (నిర్మలుడై ఉండటం), విద్యా (బ్రహ్మజ్ఞానం) ఈ ఆరు బ్రహ్మజ్ఞాన సంపద పొందటానికి ప్రవేశ ద్వారాలు. ఇవి ఇతరులు పొందనలవికానివి, మాన మోహ ప్రతిబంధకాలు, మహాత్ములు ఈ ద్వారాల ద్వారానే బ్రహ్మనంద సుఖాన్ని పొందుతున్నారు. ఇవి విశ్చయం !

“దుర్గుణాలను పరిత్యజించు!”

దృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

1. కస్యైష మోహంః కతరంను మౌనంః
ప్రబ్రూహి విద్వన్నిహ మౌన భావం
మౌనేన విద్వా నుతయాతి మౌనం
కథం మునే మౌన మిహోదరంతి

దృతరాష్ట్ర మహారాజు సనత్కుజాత మహర్షిని ఇలా ప్రశ్నించాడు —
విద్వద్వరేణ్యః మౌనమంటే ఎటువంటిది? మౌన స్వభావము ఏమిటి? విద్వాంసుడు
మౌనంచేత పరబ్రహ్మమును పొందగలడా? ఇతరులు మౌనము నే విధంగా ఆచరిస్తు
న్నారు? ఈ విషయం నాకు తెలియజేయి.

సనత్కుజాత ఉవాచ—

2. యతో నవేదా మనసా సజ్ఞాన
కుసు ప్రకళంతి తతోఽథ మౌనం
యత్రోత్తికో వేదశర్ది నదాయం
సన్మయత్వేన విభాతి రాజన్

సనత్కుజాతు డీ విధంగా పలికాడు—దృతరాష్ట్ర మహారాజా! వేదాలు కాని,
మనస్సుకాని పరమాత్మను చెందలేకపోయినాయి. అందువల్ల మౌన శబ్దానికి పరమాత్మ
అర్థమయినాడు. ఆ పరమాత్మను వేదాలు సమగ్రంగా తెలిసికొనలేకపోయినాయి.
మనస్సు తెలిసికొనలేకపోయింది. అయినప్పటికీ పరమాత్మను తెలిసికొనటానికి
నేదమే ఆధారమయింది. అందువల్ల ఆ భగవంతుణ్ణి వేదమయుడని అన్నారు.

దృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

3. ఋచో యజ్ఞాఽవ్యధీతే యం

స్సామ వేదం చ యో ద్విజః

పాపాని కర్మణ పాపేన

లిప్యతే నన లిప్యతే

దృతరాష్ట్ర మహారాజా ఆదివివి వేద స్వరూపం తెలిసికొనటం కోసం ఒక సందేహం వెలిబుచ్చాడు—

ఓవిద్యద్వరేజ్యాః కొందరు బ్రాహ్మణులు ఋగ్వేదం, యజుర్వేదం, సామవేదం చదివి వాటి రహస్యాలు, ధర్మాలు, మహత్వాలు తెలిసికొంటున్నారు కదా; వారు పాపాలు చేస్తే ఆ పాప ఫలం వారిని చుట్టుకొంటుందా లేదా? ఆ వేద విధులను ఆ పాపం బాధిస్తుందా? బాధించక విడిచిపెట్టుకుందా?

సనత్కుజాత ఉవాచ—

4. నై నం సామాన్యదో వాసి యజ్ఞాంసవ వివక్షణం

త్రాయతే కర్మణః పాపాన్నతే మిత్యా బ్రవీమ్యహమ్

సనత్కుజాత మహర్షి ఇలా చెప్పాడు— ఓ రాజా! నీకు విజం చెప్పన్నాను విను. ఋగ్వేదం, యజుర్వేదం, సామవేదం ఏదీ వదులుకొన్న వాడైనా పాపాలుచేస్తే వాడిని పాపం చుట్టుకోకుండా ఉండదు. అప్పుడు ఏ వేదాలు వాణ్ణి రక్షింపలేవు. పాప ఫలం పుణ్యకర్మ వల్ల తగ్గదు. పాపఫలం అనుభవించక తప్పదు. ఆ అజ్ఞానిని పాపం నుంచి ఎవరూ రక్షింపలేరు.

5. న చందాంసి వృజీనం తారయంతి

మాయావినం మాయయా వ ర్రమానం

నీదం శకుంతా ఇవ జాతవక్షః

చందాంస్వేనం ప్రజహంత్యంతకాలే

ఓ రాజా! కవటంగా ధర్మాచరణ చేసే మిథ్యాచారుణ్ణి వేదవిద్య కాపాడలేదు. ధర్మంమీద శ్రద్ధలేకుండా, మాయా ప్రవ ర్రమానుడై యుంటే అతడు వేదవిదుడై యున్నాకూడ ఆ వేదాలు అతణ్ణి రక్షింపలేవు. రెక్కలువచ్చిన వక్షి సూచువీధి పోతున్నట్లు అతని చిహ్నం కాలంలో వేదాలు అతణ్ణి విడిచి వెళ్ళిపోతాయి.

దృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

6. నచే ద్వేదా వేద విదం బ్రాతుం శక్తా విచక్షణ
అథ కస్మాత్ప్రలాభోఽయం బ్రాహ్మణానాం నవాతనః

అదివిని దృతరాష్ట్ర మహారాజా ఇలా తన సందేహాన్ని వ్యక్తంచేశాడు—
ఓ విద్యత్పురుషాగ్రణీ! వేదాలు కూడ ఆ వేదవేత్తను కాపాడటానికి సమర్థం కాక
పోతే నవాతన కాలంనుంచి బ్రాహ్మణోత్తములు వేదాలను అధ్యయనం చేయటం
ఎందుకు?

సనత్కుజాత ఉవాచ—

7. తస్యైవ నామాది విశేష రూప్తే
రిదం జగద్భూతి మహానుభావ
నిర్దిశ్య సమ్యక్స్వరదంతి వేదా
స్తద్విశ్య నైరూప్య ముదాహరంతి

ఓ మహానుభావా! ఆ పరమాత్మునివల్ల కలిగిన నామరూపాది విశేషాలతోనే
ఈ జగత్తంతా ప్రకాశిస్తోంది. కాబట్టి ఈ జగత్తు పరమాత్మ స్వరూపమే. ఈ విష
యాన్ని వేదాలు కూడ చక్కగా బోధిస్తున్నాయి. మహర్షులు కూడ ఈ జగత్తు
పరమాత్మ స్వరూపమే కాని ఆ పరమాత్మ జగత్తు కంటే భిన్నమనినవాడని పలుకు
తున్నారు.

8. తదర్థ ముక్తంతవ ఏక దిక్ష్యాతాభ్యాం
అసౌ పుణ్య ముపైతి విద్వాన్
పుణ్యేన పాపం వినిహత్య వత్సాత్
సజాయతే జ్ఞాన విదీపితాత్మా

తనస్సు. యజ్ఞము భగవంతుని కోసమని వేదాలు వచించినాయి. విద్వాంసుడు
ఆ తపో యజ్ఞం నాచరించి వాటి వల్ల పుణ్యాన్ని పొందుతున్నాడు. ఆ పుణ్యంవల్ల
పాపాన్ని పోగొట్టుకొని భగవత్ జ్ఞానాన్ని పొంది విశిష్టుడుగా ప్రకాశిస్తున్నాడు. కాబట్టి
వేదాలలో చెప్పినట్లుగా “అచరించటం వల్ల” ప్రయోజనం కలుగుతున్నది గాని కేవలం
వేదార్థయనం వల్ల ప్రయోజనం లేదు.

9. జ్ఞానేన చాత్మాన ముపై తి విద్వాన్
అథాన్యథా వర్గ పలాను కాంక్షీ
అస్మిన్ కృతం తత్పరిగృహ్య కర్వత
అముత్ర భుంక్తే పునరేతి మార్గమ్

ఈ విధంగా విద్వాంసుడు భగవదారాధనా కాంక్షతో తపస్సు, యజ్ఞం మొదలైన సత్కర్మల నాచరించి జ్ఞానం పొంది దాని ద్వారా పరమాత్మను పొందుతున్నాడు. ఇలా కాక కేవలం స్వర్గాది ఫలాల్ని కోరి కర్మల నాచరించేవాడు తాను సంపాదించుకొన్న పుణ్యంతో స్వర్గఫలాన్ని అనుభవించి మరల ఈ లోకంలోకి వచ్చి జనన మరణ రూపమైన సంసార మార్గాన్ని పొందేతున్నాడు.

10. అస్మిన్ లోకే తప స్తప్తం ఫల మన్యత్ర భుజ్యతే
బ్రహ్మజ్ఞానాం తప స్త్వర్థ మన్యేషాం తావదేవ తత్

ఓ రాజా! సామాన్యులు ఫలాకాంక్షతో తపస్సు చేస్తే అది పరలోకంలో ఫలవంతమవుతుంది. కానీ బ్రహ్మోపాసకులు నిష్కామ భావంతో తపస్సు చేస్తే వారు తత్వజ్ఞానరూపంలో మోక్షరూపంలో ఫలం పొందుతారు, ముక్తులవుతారు. సామాన్యులు చేసిన తపస్సునకు ఎంత ఫలమో అంతే ఫలం లభిస్తుంది. బ్రహ్మజ్ఞానులు చేసిన తపస్సునకు విశేష ఫలం ప్రాప్తిస్తుంది. ఈ విధంగా ఒకే తపస్సు ఋద్ధంగా సమృద్ధంగా రెండు తీరులలోను ఫలిస్తుంది.

దృశరాష్ట్ర ఉవాచ—

11. కథం సమృద్ధమన్యృద్ధం తపో భవతి కేవలమ్
సనత్పుజాత తద్రూపా కథం విద్యా మహం ప్రభో!

దృశరాష్ట్ర మహారాజు ఇలా ప్రశ్నించాడు— ఓ సనత్పుజాత మహర్షి! ఒకే రకమైన తపస్సు ఋద్ధం సమృద్ధం ఎలా అవుతుంది? నాకు వివరంగా బోధించు.

సనత్సుజాత ఉవాచ—

12. నిష్కల్మషం తప స్వేత తేవలం పరిచక్షతే
ఏత త్సమృద్ధ మవ్యుద్ధం తపో భవతి కేవలమ్

సనత్సుజాతుడు ఇలా సమాధానం చెప్పాడు— ఓ రాజా! నిష్కల్మషమైన ఈ తపస్సును కేవలమని అన్నారు. ఈ కేవలమైన తపస్సే ఋద్ధమని, సమృద్ధమని రెండువిధాలు. నిష్కల్మషం కాకపోతే ఆ తపస్సు ఋద్ధముకాని సమృద్ధము కాని కాదు.

13. తపోమూలి మిదం సర్వం యస్మాం పృచ్ఛసి క్షత్రియః
తపసాహ్యేవ విద్వాంసిః పరం త్వమృత మాప్నుయః

మహారాజా! నీవు అడిగిన ఫలాన్ని ప్రసాదించటానికి సర్వ సమర్థమయినది తపస్సే. ఈ ప్రపంచముతా తపస్సు మూలంగానే నడుస్తున్నది. విద్వాంసులు ఈ తపస్సు ద్వారానే శ్రేష్ఠమయిన అమృతత్వాన్ని, మోక్షాన్ని పొందుతున్నారు.

భృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

14. కల్మషం తపసో బ్రాహ్మ శ్రుతం నిష్కల్మషం తపః
సనత్సుజాత యేనేదం విద్వాం గుహ్యం సనాతనమ్

భృతరాష్ట్రుడని విని ఇలా ప్రశ్నించాడు— ఓ సనత్సుజాత మహర్షీ! నీ అనుగ్రహం వల్ల నిష్కల్మషమైన తపస్సు యొక్క ప్రకారం విన్నాను. తపస్సు యొక్క కల్మషము ఏమిటో నాకు తెలిసికొనాలని ఉన్నది. సనాతనమైన ఈ రహస్యం నాకు ఉపదేశించు.

సనత్సుజాత ఉవాచ—

15. క్రోధాదయో ద్వాదశ యన్య దోషా
స్తథా నృశంసానిచ సప్త రాజన్
జ్ఞానాదయో ద్వాదశ వా తతానాః
కాస్యే గుణా యే విదితా ద్విజానామ్

సనత్సుజాతస్సర్వ ఇలా సమాధానం చెప్పాడు— ఓ రాజా! తపస్సులో క్రోధాదులు పన్నెండు దోషాలు ఉన్నాయి, నృశంస దోషాలు ఆరు ఉన్నాయి. అలాగే

ధర్మము, మొదలైన పన్నెండు గుణాలు ఉన్నాయి. ఆ గుణాలు బ్రాహ్మణ ధర్మాలతో విభాతమై విరాజిల్లుతున్నాయి.

16. క్రోధః కామో లోభ మోహా విదిత్వా

కృపాసూయా మానరోషో స్పృహవ

ఈర్ష్యా జగుప్సావ మహాగుణేన

సదావర్జ్య ద్వాదశై తే నరేణ

ఓ రాజా! క్రోధం, కామం, లోభం, మోహం, విషయపుఖాపేక్ష, అకృప, అసూయ, గర్వం, రోషం, స్పృహ, ఈర్ష్య, జగుప్స ఈ పన్నెండు దోషాలు మనుష్యునిలో ఉంటాయి. ఇవి దుర్గుణాలు కాబట్టి ఉత్తముడు వీటిని చదిలివేయాలి.

17. ఏకైకమేతే రాజేంద్ర! మహాష్యం పర్యుపాసతే

లిప్సమానోఽంతరం తేషాం మృగాణా మివ లుబ్ధకః

ఓ రాజేంద్రా! వ్యాధుడు మృగం అలవాట్లు పసిగట్టి ఎరలువేసి వాటిని ఎలా చంపుతాడో అలానే ఈ దుర్గుణాలు కూడ మనిషి అవసరం బలహీనతలు గుర్తించి మానవుణ్ణి సర్వనాశనం చేస్తాయి.

యథా పాంథస్య కాంతారే సింహా వ్యాఘ్ర మృగాదయః

ఉపద్రవ కరా నద్వత్ క్రోధాద్య దుర్గుణా నృణామ్

—హిరణ్యగర్భ సంహిత

పులులు, సింహాలు, క్రూర మృగాలు అడవిలో ప్రయాణించే బాటసారుల్ని ఎలా బాధించి సంహరిస్తాయో అలానే కామ క్రోధాదులు మానవుణ్ణి బాధించి అంతం చేస్తుంటాయి.

18. వికత్తనః స్పృహయాబి ర్మనస్వీ

బిభ్రత్కోపం చపలోఽ రక్షణక్చ

ఏతాన్ పాపాః షణ్ణరాః పాపధర్మాన్

ప్రక్షర్యతేనోత్ర సంతః సుదురే

ఓ రాజా! ఆత్మ సుతి గావించుకొనేవాడు. దురాశగలవాడు, అభీమాని, కోపి, చపల్లుడు, అశ్రుల్ని రక్షించలేనివాడు ఈ ఆదుగురు పాపాల నాచరిస్తూఉంటాడు. ఉత్తములు ఇటువంటి దుర్మార్గులు నందరించే మార్గంలో ప్రవేశించరు.

19. సంభోగ సంవిద్విష మేధమానో
దత్తానుతాపీ కృపణో బరీయాన్
వర్గప్రశంసీ వనితాంచ ద్వేష్టా
ఏతేవరే సప్త నృశంసరూపాః

ఓ రాజా! సుఖ భోగాపేక్షగలవాడు, ఇతరుల కవకారంచేసి పైకివచ్చేవాడు, దానంచేసి వగచేవాడు, అల్పలాభం కోసమై ఎటువంటి అవమానాన్నైనా సహించే వాడు, బుద్ధిబలిం లేవాడు, కుటిలాత్ముల్ని ప్రశంసించేవాడు, ఉత్తమురాలయిన భార్యను ద్వేషించేవాడు ఈ ఏడుగురు నృశంసులు. అంటే దుష్ట వర్తనులని సారాంశం.

20. జ్ఞానంచ సత్యంచ దమ శ్రుతంచ
హ్యామాత్సర్యం హ్రీ స్తితిక్షణసూయా
యజ్ఞశ్చ దానంచ ధృతి శ్శమశ్చ
మహావ్రతా ద్వాదశ బ్రాహ్మణస్య

ఓ రాజా! భగవత్జ్ఞానం, సత్యం, దమం, శాస్త్రశ్రవణం, అమాత్సర్యం, లజ్జ, సహనశీలత్వం, అససూయ, యజ్ఞం, దానం, దృఢత్వం, అంతరింద్రియ నిగ్రహం ఈ పన్నెండు బ్రాహ్మణునకు నిత్య వ్రతాలు. బ్రహ్మవేత్త నిరంతరం వీటిని ఆచరిస్తూ ఉంటాడు.

21. య స్త్యేతేభ్యోఽప్రవసేత్ ద్వాదశేభ్యః
సర్వామిమాం పృథివీం స ప్రశిష్యాత్
త్రిభిర్ద్వాభ్యా మేకతో వాపి ముక్తాః
క్రమా ద్విశిష్టా మౌనభూతాభవన్తి

ఓ రాజా! ఈ పన్నెండు వ్రతాలపై నిలిచినవాడు ఈ సమస్త వృద్ధివీకలాన్ని వశంచేసికొనగలుగుతాడు. లేక ఈ పన్నెండు గుణాలలో ఏ ఒకటి, రెండు, మూడు గుణాలను కలిగిఉన్నా క్షుణ్ణంగా విశేష జ్ఞానాన్ని పొంది మునుత్త మోక్ష సుఖాన్ని అనుభవించగలడు.

22. దమస్త్యాగోఽప్రమాదశ్చ ఏ తేష్వమృత మహితమ్
దాని సత్యము భాన్యాహుః బ్రాహ్మణాయే మనీషిణః

ఓ రాజా! దమం, త్యాగం, అప్రమాదం ఈ మూడు గుణాలు అమృతప్రాయమైనవి. జడ్డిమంతులైన బ్రాహ్మణులు సత్యస్వరూప పరమాత్మ ప్రాప్తికి ఈ మూడు గుణాలు సాధనాలని పలుకుతున్నారు.

23. దమోష్టాదశ దోషస్స్యాత్ ప్రాతికూల్యం కృతే భవేత్
అన్యతం పైశునం తృష్టా ప్రాతికూల్యం తమోరతిః

24. లోకద్వేషోఽభిమానశ్చ వివాదః ప్రాణిపీడనం
పరివాదోఽతి వాదశ్చ పరితాపోఽక్షమాధృతిః

25. అసిద్ధిః పాపకృత్యంచ హింసాచేతి ప్రకల్పితాః
ఏతై ర్దోషైర్విముక్తో యస్సదమస్సద్భి రుచ్యతే

దమం అనే దానికి పదునెనిమిది దోషాలున్నాయి. అవి అసత్య భాషణం, పరనింద, విషయాభిలాష, అందరకు ప్రతికూలుడుగా నుండటం, అజ్ఞానం, అసంతృప్తి, లోకద్వేషం, నమ్రత లేకపోవటం, కలహస్వభావం, ప్రాణిపీడనం, నిరంతర దూషణం, నిరర్థక సంభాషణం, పరితాపం, సుఖ దుఃఖాలను సహింపలేకపోవటం, ఇంద్రియ నిగ్రహం లేకపోవటం, ధర్మజ్ఞాన వైరాగ్యాలు లేకపోవటం, పాపప్రియత్వం, అకారణ ప్రాణిహింస ఈ పదునెనిమిది దోషాలను పరిత్యజించినట్లయితే అది దమమని చెప్పబడుతున్నది. ఆ గుణం అమృతతల్మమయినది.

26. మదోఽష్టాదశ దోషస్స్యాత్స్యాగో భవతి షడ్విధః
విపర్యయాః స్మృతా ఏతే మదదోషా ఉదాహృతాః

ఈ పైన చెప్పబడిన పదునెనిమిది దోషాలకు విరోధ భూతములైన అంశలే మదమును పోగొడవయని తాత్పర్యం ఆ గుణాలు సత్యం, పరనింద చేయకపోవటం, అర్హత్వ, అప్రాతికూల్యం, జ్ఞానం, సంతృప్తి, లోకాద్వేషం, అనభిమానం, అవివాదం, అప్రాణిహింస, అపరివాదం, అనతివాదం, అపరితాపం, క్షమ, ధృతి, సిద్ధి, అపాపకృత్యం, అహింసలు.

27. శ్రేయాన్ తు షడ్విధస్త్వాగ స్తృతీయో దుష్కరో ధవేత్
తేన దుఃఖం తరంత్యేవ భిన్నం తస్మిన్ జితం కృతే

త్యాగం ప్రధానంగా ఆఱు విధాలుగా ఉంటుంది. ఆ ఆఱింటిలో మూడవదియైన త్యాగం ఆచరించటం చాల కష్టం. ఒకవేళ దానిని ఆచరించగలిగితే మిగిలినవన్నీ అనాయాసంగా ఆచరించవచ్చును.

28. శ్రేయాన్ తు షడ్విధస్త్వాగ శ్చియం ప్రావ్యనహృష్యతి
ఇష్టాపూర్తే ద్వితీయం స్యాన్నిత్యం వైరాగ్య యోగతః

29. కామత్యాగశ్చ రాజేంద్ర స తృతీయ ఇతి స్మృతః
ఆప్యవాచ్యం వదంత్యేనం స తృతీయో గుణో మతః

30. త్యక్తైర్ద్రవ్యైర్యద్యవతి నోపయుక్తైశ్చ కామతః
నచకర్మ స్య ద్దేషు దుఃఖం తేన చ సగ్గపేత్

31. సర్వైరేవ గుణై ర్యుక్తో ద్రవ్యవానపి యో ధవేత్
అప్రియేచ సముత్పన్నే వ్యధాం జాతు నగచ్ఛతి

త్యాగం ఆఱు విధాలని చెప్పబడింది గదా అవి—

1. సంపద ఉన్నదిగదా అని అతిశయంతో ఉండకపోవటం,
2. పలాలను కోరకుండగ వైరాగ్య భావంతో సత్కర్మల నాచరించడం.
3. కామత్యాగం. అదే ఇంద్రియాలను జయించటం. ఇది చెప్పటానికి కూడ చాల అశక్యమైనది.
4. దనత్యాగం.
5. చేసిన కార్యాలు పరించకపోతే చింతించకపోవడం.
6. తనకు అప్రియం కలిగినా ఎప్పటికీ దుఃఖం పొందకపోవటం అనే ఈ ఆఱు గుణాలు ఉండటం త్యాగం అంటారు. వీనిన్నిటిలో కామ త్యాగం అత్యంత ప్రధానమైన గుణంగా భావించాలి.

32. ఇష్టాన్ పుత్రాంశ్చ దారాంశ్చ నయావేత కదాచన
అర్హతే యాచమానాయ ప్రదేయం తచ్ఛుభావహమ్

మానవుడు ఎవలనైనా యాచించేటప్పుడు ఇతరుల పుత్ర కళత్రాదుల్ని, ఇష్ట కర్మల్ని యాచించకూడదు. ఒకపేళ ఎవరేని మహాత్ముడు ఈతనిని పరీక్షించటం కోసం ఆ విధంగా కోరితే వానిని ఆ యాచించిన వానికి ఇయ్యవచ్చును.

33. ఏవం దోషా దమస్యోక్తా స్తాన్ దోషాన్ పరివర్జయేత్
దోషత్యాగేఽ ప్రమాదస్సోఽ త్పచావ్యష్ట గుణో మతః

ఈ విధంగా ఇంతకుముందు చెప్పిన దమం యొక్క దోషాలు విడిచివేయాలి. అవిధంగా ఆ దోషాలను విడిచి ప్రమాదత్వం పోతుంది. అప్రమాదిత్వమనేది ఎనిమిది గుణాలు కలిపి.

34. సత్యం ధ్యానం సమాధానం చోద్యం వైరాగ్యమేవచ
అస్తేయం బ్రహ్మచర్యంచ తథా సంగ్రహ ఏవచ

అవమాదిత్వానికి గల ఎనిమిది గుణాలు—సత్యం, ధ్యానం, సమాధి, యధార్థ స్థితినిగూర్చిన తర్కం, వైరాగ్యం, దొంగతనం లేకపోవడం, బ్రహ్మచర్యం, పుత్ర మిత్ర కళత్రాదులకై ఆసక్తి లేకుండటం అనేవి.

35. సత్యాత్మా భవ రాజేంద్రః సత్యే లోకాః ప్రతిష్ఠితాః
తాంస్తు సత్యముఖానాహు స్సత్యే హ్యమృతమాహితమ్

ఓ రాజేంద్రా! నీవు సత్యస్వరూపుడవుగా ఉండు. లోకాలన్ని సత్యంలోనే ప్రతిష్ఠింపబడి ఉన్నాయి. లోకాలన్ని సత్యంవల్లనే ఏర్పడుతున్నాయి మోక్షంకూడ సత్యంలోనే ఉన్నదిగదా!

36. నివృత్తే నైవ దోషేణ తపోవ్రత మిహాచరేత్
ఏతద్ధాత్రా కృతం వృత్తం సత్యమేవ సతాం పరమ్

దోషాలను పరిహరించుకొంటూ తపస్సును ఆచరిస్తూ ఉండాలి. నజ్జనులకు సత్యమే గొప్ప తపస్సుగా పరమేశ్వరుడు నిర్ణయించాడు. సత్యవాక్కురిపాలన విశిష్టత ఉంది.

37. దోషై రేత్తై ర్విముక్తం యత్ గుణై రేత్తై స్సమన్వితం
ఏతత్సమృద్ధ మప్యద్ధం తపో భవతి కేవలమ్

క్రోధాది దోషరహితమైనటువంటి, సత్య జ్ఞానాదిగుణ సహితమైనటువంటి తపస్సు ఋద్ధమని, సమృద్ధమని, కేవలమని చెప్పబడుతున్నది.

38. యన్మాం పృచ్ఛసి రాజేంద్ర : సంక్షేపా త్ప్రబ్రవీమి తే
ఏతత్పాపహరం శుద్ధం జన్మమృత్యుజరాపహమ్

ఓ ధృతరాష్ట్రా: నీవు అడిగినదానిని సంక్షిప్తంగా చెప్తున్నాను. నేను చెప్పబోయే విషయం సర్వపాపహరం, సకలశుద్ధం, జనన మురణ వృద్ధాప్యాలను పోగొట్టేది. దీనిని జాగరూకతతో విను.

39. ఇంద్రియేభ్యశ్చ పంచబోధో మనసశ్చైవ భారత!
అతీతానాగతేభ్యశ్చ ముక్తశ్చై త్స సుఖీ భవేత్

ఓ రాజా! విషయాలలో ప్రవర్తించే ఇంద్రియాలను, మనస్సును జయించి జరిగిపోయినట్టి, జరుగబోవునట్టి విషయాలను వదిలిపెట్టినవాడు నిరంతరం సుఖంగా ఉండగలుగుతాడు.

ధృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

40. అఖ్యాన పంచమై ర్వేదై : భూయిష్ఠం కత్త్వతే జనః
తథాచాన్యే చతుర్వేదా వ్రీషేదాశ్చ తథాపరే

41. ద్వీవేదాశ్చైకవేదాశ్చ వ్యవృతశ్చ తథాపరే
ఏతేషు మేఽదికం బ్రూహి యమహం వేద బ్రాహ్మణమ్

ధృతరాష్ట్రుడు సనత్సుజాత మహర్షిని ఈవిధంగా ప్రశ్నించాడు—ఓ మహాత్మా! లోకంలో పలుతెలుంగులైన బ్రాహ్మణులున్నారు. కొందరు ఇతిహాస పురాణాలు నాలుగు వేదాలు మొత్తం ఐసింటిని పఠించినవారు, కొందరు నాలుగు వేదాలను ఎఱిగినవారు, మరికొందరు మూడు వేదాలను చదివినవారు, ఇంకా కొందరు రెండు వేదాలను వల్లించినవారు, మరికొందరు ఒక వేదాన్ని అభ్యసించినవారు, కొందరైనా వేదమునే ఎఱుగనివారు. వీరిలో అధికురెవ్వరు? వీరిలో బ్రాహ్మణుని ఎవరు? నాకు తెలియజేయి.

సనత్సుజాత ఉవాచ—

42. ఏకస్య వేదస్యాజ్ఞానాత్ వేదాస్తే బహవోఽభవన్
సత్యస్యైకస్య రాజేంద్ర! సత్యే కశ్చి దవస్తికః

ఓ రాజేంద్రా! వేదమనేది ఒక్కటే. వేదమంటే సత్యపరబ్రహ్మం. వేద పురుషుడైన ఆ పరమాత్మను తెలిసికొనలేకపోవటంవల్ల వేదాలు అనేకములయినాయి. ఈ సత్యాన్ని గ్రహించివవాడే బ్రహ్మజ్ఞాని కాగలడు. వేదశబ్దం విద్ దాతువునుంచి ఏర్పడింది. దీనికి భగవంతుని గూర్చి విచారించటం, ఉనికినిగూర్చిసాధన, తెలిసికొనటం, పొందటం అని నాలుగు అర్థాలున్నాయి.

43. ఏవం వేదమవిజ్ఞాయ ప్రాజ్ఞోఽహమితి మన్యతే
ధాన మధ్యయనం యజ్ఞో లోభాదేత త్ప్రవ ర్తతే

ఈవిధంగా వేదం పరబ్రహ్మాన్ని ప్రతిపాదిస్తున్న విషయాన్ని తెలిసికొనలేనివాడు కూడ తాను ప్రాజ్ఞుడనని తలుస్తూ ధనాభిలాషచేత యజ్ఞయాగాది కర్మలుచేస్తూ లోక వ్యవహారంలో నిమగ్నమై ఉంటున్నాడు.

44. సత్యాత్ప్రచ్యవమానానాం సంకల్పా వితదాభవన్
తతః కర్మ ప్రతాయేత సత్యస్యాననదారణాత్

సత్యస్వరూపమైన పరబ్రహ్మాను తెలిసికొనలేని వారి సంకల్పాలు విరర్థకములు. అందువల్ల వారు కర్మబంధాలలో చిక్కుకొనిపోతున్నారు. పరమాత్మ స్వరూపం తెలిసికోనండువల్ల సంసారం ఏర్పడుతున్నది పరమాత్మ తత్వాన్ని గ్రహించనంత వరకు నీటిలోషలకు వెళ్ళినవారిని మొసళ్ళు లోవలకులాగినట్లుగా వారిని సంసారంలోని రాగద్వేషాలు క్రమ్ముకొని వదిలిపెట్టవని శంకరాచార్యుల భాష్యం.

45. వివ్యా ద్బహు పతంతం తు బహువాగితి బ్రాహ్మణం
య ఏవ సత్యా న్నేవతి స జ్ఞేయో బ్రాహ్మణ స్త్వయా

నిస్తారంగా పరాజేతిహాసా మ వేదాలు మొదలైన వాటిని సమగ్రంగా చదివిన వానిని బహువాక్కు అని అంటారేకాని బ్రాహ్మణుడని అనరు సత్యస్వరూపుడైన బ్రహ్మాను ఎఱిగిన వానినే బ్రాహ్మణుడని అన్నారు.

46. చందాంసి నామ ద్విపదాం వక్ష్య
స్వచ్ఛందయోగేన భవంతి తత్ర
చందోవిద స్తేనచ తా నధీత్య
గతాహివేదస్య నవేద్య మార్యాః

ఓ ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! వేదాలు పరమాత్మ గురించి కూరింకషంగా వర్ణిస్తాయి. వేదాలు పరమాత్మ తత్వాన్ని తెలియజేయటానికి ప్రమాణములు కదా. అటువంటి వేదాలను తెలిసికొన్న విద్వాంసులు వేదపురుషుడైన పరమాత్మను తెలిసికొంటారు గాని ఈ ప్రపంచాన్ని వారు పొందరు.

47. న వేదానాం వేదితా కశ్చి దస్తి
వేద్యేన వేదం నవిదు ర్నవేద్యం
యో వేద వేదం నన వేదవేద్యం
యో వేదవేద్యం న న వేద సత్యమ్

నిజానికి వేదాలలో ఏ ఒక్కటికూడ వాచామగోచరుడైన పరమాత్మను సమగ్రంగా తెలియజేయగలిపికాదు. అందువల్లనే వేదాలను జడ స్వరూపాలని అన్నారు. జడ స్వరూపాలతో జ్ఞాన స్వరూపుణ్ణి తెలిసికొనలేరుకదా. పరమాత్మ విశ్వరూపుడు కాబట్టి అటువంటివారు విశ్వాన్నికూడ తెలిసికోలేరు.

48. యో వేదవేదాన్ సచ వేద వేద్యం
న తం విదు ర్వేదవిదో న వేదాః
తథాపి వేదేన విదంతి వేదం
యో బ్రాహ్మణా వేదవిదో భవంతి

వేదాలను గ్రహించినవాడు పరమాత్మను కూడ గ్రహింపగలుగుతాడు. ఆ పరమాత్మను వేదవేత్తలు వేదాల ద్వారా తప్ప స్వయంగా తెలిసికొనలేరు. వేదాలు పరమాత్ముణ్ణి ఎటుగజాలనప్పటికీ ఏ బ్రాహ్మణులు వేదాలవల్ల పరమాత్మను జ్ఞానంతో తెలిసికొనగలుగుతున్నారో వారిని వేదవేత్తలని అన్నారు.

49. ధామాంశభాగస్య తథాహి వేదా
యథాహి శాఖావ మహీరుహస్య
సంవేదనే చై వ మధా మనంతి
తస్మిని నిత్యే పరమార్థనోఽర్థే

పరమాత్మ వాక్కులకు అందనివాడుగదా ఆయనను వేదములద్వారా తెలిసి
కొనుట ఎలా అని భావిసావేమో విదియనాటిచంద్రుని మరొక్కనికి చూపించేటప్పుడు
ఆ కొమ్మమీద చూడు చంద్రకళ కనబడుతుంది అని జాడతెలిపేవిధంగా భగవంతుణ్ణి
తెలిసికొనటానికి వేదవాక్యాలు ఉపయోగపడతాయి.

50. అభిజానామి బ్రాహ్మణ మాఖ్యాతారం విచక్షణం
ఏవం యో హి విజానాతి సజానాతి పరం హి తత్

పరమాత్మ తత్వాన్ని నిరంతరం వ్యాఖ్యానించేవాడే బ్రాహ్మణుడు. పైనచెప్పిన
విధంగా వేదవాక్యాల ద్వారా బ్రాహ్మణుడు పరబ్రహ్మను తెలిసికొంటాడుగదా.

51. నాస్య పర్యేషణం గచ్ఛేత్ ప్రత్యర్థిషు కథంచన
అవిచిన్స్వ నిమం వేదే తతః పశ్యతి తం స్రఖం

ఇంద్రియాది విరోధిగణాలలో పరమాత్మను ఎప్పటికీ ధావించకూడదు. అంటే
దేహమునే ఆత్మగా తలచరాదు. విషయవ్యాసంగం చేయకుండగా ఉత్తముడు తత్వమని
మొదలైన వాక్యాల ద్వారా పరమాత్మను తన ఆత్మగా తెలిసికొంటున్నాడు.

52. తూష్టింభూత ఉపాసీత నచేష్టే నృనసాపచ
ఉపావర్తన్వ తద్రహ్మ హ్యంతరాత్మని వై శ్రుతమ్

బాహ్యేంద్రియ, అంతరింద్రియ వ్యాపారాలను విడిచిపెట్టి మనస్సును చరించ
నీయకుండగా ఏకాగ్రతతో ఆ పరబ్రహ్మము మీదికి మడల్పు. ఆ బ్రహ్మము నీ
హృదయాకాశంలో ఉన్నదనే శ్రుతివచనం యదాద్ధిమని తెలిసికొంటావు.

53. తూష్టింభూత ఉపాసీత నచేష్టే నృనసాపచ
అథ్యావ రేత బ్రహ్మస్మై బ్రహ్వాంతర మాప్నుయోత్

బౌహ్యభ్యంతర విషయాలను పరిత్యజించి ఊరకనే ఉపాసన చేయాలి. మనస్సులో కూడ ఎటువంటి కౌరిక కౌరకూడదు. అటువంటివానికి బ్రహ్మము అధిముఖమౌతుంది. తరువాత అతడు బ్రహ్మమును పొందగలుగుతాడు.

54. మౌనా న్మని స్స భవతి నారణ్యే వసనా న్మునిః

అక్షరం పంచ యో పేద స మునిశ్రేష్ఠ ఉచ్యతే

అటువంటి బ్రాహ్మణుడు మౌనంతో ఉంటున్న కారణంచేత అతడు మునియని పిలువబడుతున్నాడు. అంతేకాని కేవలం అరణ్యాలలో నివసించటంవల్ల అతడు మునికాదు. అక్షరుడైన ఆ పరమాత్మను ఎవడు తెలిసికొనగలుగుతాడో అతడే మునిశ్రేష్ఠుడుగా చెప్పబడుతున్నాడు.

55. సర్వార్థానాం వ్యాకరణా ద్వైయాకరణ ఉచ్యతే

తస్మాల్తో వ్యాకరణం వ్యాకరోతీతి తత్తథా

సకల పదార్థాలయొక్క సాంస్విసాధు రూపాలను విమర్శించేవాడు వైయాకరణుడని అనబడుతున్నాడు. అదేవిధంగా ఆ అక్షర పరబ్రహ్మం నుంచి ఉద్భవించిన సమస్త నామరూప ప్రపంచాన్ని సవిమర్శగాచూచి వ్యాఖ్యానించే జ్ఞానికూడ వైయాకరణుడనబడుతున్నాడు.

66. ప్రత్యక్షదర్శి లోకానాం సర్వదర్శి భవే న్నరః

సత్యే వై బ్రాహ్మణ స్త్రిష్టన్ తద్విద్వాన్ సర్వవి ద్భవేతో

సకల లోకాలను ప్రత్యక్షంగా చూచే మానవుణ్ణి సర్వజ్ఞుడని అన్నారు. సత్య స్వరూపుడైన పరమాత్మయందే మనస్సుగలిగి ఆ బ్రహ్మ తత్వాన్ని దర్శించిన బ్రాహ్మణుడు కూడ సర్వజ్ఞుడుగానే భావించబడుతున్నాడు.

57. జ్ఞానాదిషు స్థితోపేయవం క్షత్రియః బ్రహ్మ వశ్యతీ
 వేదానాం చానుపూర్వేణ హ్యేతద్విద్వాన్ బ్రహ్మి తే

ఓ విద్వాంసుడా! ఇంతకుముందు చెప్పిన జ్ఞానం, సత్యం మొదలైన వన్నెండు
 గుణాలు గలవాడు పరమాత్మను దర్శింపగలుగుతున్నాడు. వేదాల ననుసరించేవాడుకూడ
 ఖగవంతుని తెలిసికొనగలుగుతున్నాడు. ఈ విషయాన్ని నేను నీకు నిశ్చయంగా చెప్ప
 గలను అని సనత్సుజాత మహర్షి ధృతరాష్ట్రునితో వచించాడు.

“బ్రహ్మ చ ర్యం పా తిం చు ”

దృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

1. సనత్కుజాత! యదిమాం పరార్థాం
బ్రాహ్మీం వాచం ప్రవదసి విశ్వరూపాం
పరాంహి కార్యేషు సుదుర్లభాం కథాం
ప్రబ్రూహి మే వాచమేవం కుమార!

దృతరాష్ట్ర మహారాజా ఇలా వలికాడు— ఓ సనత్కుజాత కుమారా! అత్యంత శ్రేష్ఠమైన మోక్ష సాధనమైన బ్రహ్మతత్వం గురించి ఉపదేశించావు. ఇప్పుడు నీవే పరమ పురుషార్థ సాధనమైన దానిని మరొక్కటి నాకు ఉపదేశించు!

సనత్కుజాత ఉవాచ—

2. నైతద్రుహ్మ త్వరమాణేన లభ్యం
యన్మాం పృచ్ఛశ్యభిహంగేణ రాజన్
ఐదౌ ప్రతీనే మనసి ప్రచింత్యా
విద్యాహి సా బ్రహ్మచర్యేణ లభ్యా

సనత్కుజాత మహర్షి ఇలా సమాధానం చెప్పాడు— ఓ దృతరాష్ట్ర మహారాజా! నీవు నన్ను అడిగిన ఈ బ్రహ్మము త్వరపడే పురుషునిచేత పొందబడేదికాదు. సంకల్ప వికల్పాత్మకమైన మనస్సును విషయ వాసనల నుంచి వెనుకకు మరలించి పరమాత్మపైకి కేంద్రీకరించాలి. పరబ్రహ్మమును పొందటానికి బ్రహ్మచర్యం అత్యవశ్యకం.

3. ఆచార్యో విద్యాం వదసిహి సత్యరూపాం
 యా ప్రాప్యతే బ్రహ్మచర్యేణ సద్భిః
 యాం ప్రాప్త్యైవం మర్త్యభావం త్యజంతి
 యా వై విద్యా గురువృద్ధేషు నిత్యా

ఓ రాజా! నీవు సత్యస్వరూపమైన, సకల విద్యలకు మూలకారణమైన విద్యను చెప్పవలసినదని కోరినావు. పరమోత్కృష్టమైన ఆ విద్యను సత్పురుషులు బ్రహ్మచర్యంవల్ల పొందుతున్నారు. ఆ విద్యను పొందినవారు మర్త్యభావాన్ని వదిలిపెట్టి దివ్యభావనలో విమగ్నమై ఉంటారు. ఆ విద్య గురువులచేత శాస్త్రోక్తంగా ఉపదేశింపబడిన శిష్యులయందే నెలస్తుంది. అంతేగాని ఆవిద్య నీవడిగినంత తేలికగా లభ్యమయ్యేదికాదు.

దృశరాష్ట్ర ఉవాచ—

4. బ్రహ్మచర్యేణ యా విద్యా
 శక్త్యావేదితు మంజసా
 తత్కథం బ్రహ్మచర్యం స్యా
 ద్వేదే విద్యన్ బ్రవీహి మే

అప్పుడు దృశరాష్ట్రుడు మహర్షిని ఇలా ప్రశ్నించాడు— విద్య అనేది బ్రహ్మచర్యంచేతనే శీఘ్రంగా పొందవచ్చుననేది ప్రసిద్ధమైన విషయమే. మరి వేదాధ్యయన విషయంలో బ్రహ్మచర్యం ఏ విధంగా పాటించాలి? నాకు విశదీకరించు

సనత్కుజాత ఉవాచ—

5. ఆచార్యయోని మిహయే ప్రవిశ్య
 భూత్వా గర్భం బ్రహ్మచర్యం చరంతి
 ఇహైవ తే శాస్త్రకారా భవంతి
 విహాయ దేహం పరమం యాంతి సత్యం

సనత్కుజాత మహర్షి ఇలా పలికాడు— దృశరాష్ట్రా! బ్రహ్మచర్య విధానం ఇది. శిష్యులు ఆచార్యుని సన్నిధికివెళ్ళి, వినయ విధేయతలతో ఆచార్యుని మెప్పించి

బ్రహ్మచర్యం పాటిస్తూ వేదాధ్యయనం చేయాలి. అటువంటి ఉత్తములే ఈ లోకంలో శాస్త్రకర్తలు కాగలుగుతున్నారు. అటువంటినారే దేహత్యాగానంతరం సత్యస్వరూపుడైన పరమాత్మను పొందుతున్నారు.

6. ఆస్మిన్ లోకే విజయంతీహ కామాన్

బ్రాహ్మీం స్థితి మనుతితీక్షమాణాః

త ఆత్మానం నిర్హరంతీహ దేహాన్

ముంజాదిషీ కామివ దీరభావాత్

ఓ రాజా! ఈ జగత్తులో బ్రాహ్మీస్థితి పొందటానికి నానాప్రకారాలైన ద్వంద్వాలను సహించాలి. అటువంటివాడు కామాలను సంపూర్ణంగా జయించాలి. ఎంతో ఓర్పును వహించిఉండాలి. వారు ధైర్యంతో ముంజగడ్డినుంచి కాడను విడదీసినట్లుగా ఈ దేహంలోనుంచి ఆత్మను విడదీయటానికి సిద్ధపడి ఉండాలి. అంటే బ్రహ్మప్రాప్తి పొందటానికి తేలికగా దేహత్యాగం చేయలిగిన ధైర్యంతో ఉండాలి.

“అంగుష్ఠమాత్రః పురుషోఽన్తరాత్మానదా

జనానాం హృదయే న నివిష్టః

తంస్వాచ్ఛరీరాత్ ప్రవహేన్ ముంజాదివేషికాం

ధైర్యేణతం విద్యాచ్ఛకషమృతమ్”

—శంకరాచార్య

అంగుష్ఠ మాత్రుడగు పురుషుడు స్వాదా జీవుని హృదయంలో అంతరాత్మ రూపంలో ప్రకాశిస్తుంటాడు. శరీరంనుండి ముంజగడ్డినుండి కాడను వేరుచేసినట్లు ఆ శుద్ధ అమృతత్వాన్ని ధైర్యంతో జ్ఞానంతో పట్టుకొని వేరుచేసి ఆత్మావలోకనం చేయాలి. ఇది సాధకుడు చేస్తాడు.

7. శరీరమేతే కురుతః పితా మాతా చ భారతః

ఆచార్య తస్తుయజ్ఞస్మ తత్సత్యం తథామృతమ్

ఓ రాజా! తల్లిదండ్రులు ఈ శరీరానికి జన్మనిస్తున్నారు కానీ అనలుజన్మ ఆచార్యుడి ఉపదేశంతోనే ప్రారంభమవుతుంది. ఆచార్యుడు ఆత్మతత్వాన్ని బోధించి క్రొత్త జన్మనిస్తున్నాడు. ఆ జన్మచేత సత్యస్వరూపుడైన పరమాత్మను తెలిసికొన వచ్చు. కాబట్టి ఆ జన్మ పరమ పవిత్రం, అమృతమయం అని చెప్పబడింది.

"సహి విద్యా త స్తం జనయతి తచ్చేష్టం
జన్మశరీరమేవ మాతాపితరౌ జనయతః"

—ఆప స్తంబమహర్షి

ఆచార్యదేవా! అవిద్యా పారం రూపుమాపే గురునవునీవు. నీవే మాకు తండ్రివి.
తల్లిదండ్రులు పాంచభౌతిక శరీరం మాత్రమిస్తారు.

8. స ఆవృణో త్యమృతం సంప్రయచ్ఛన్
తస్మై నద్రుహ్యే త్కృతమన్య జానన్
గురుం శిష్యో నిత్యమభివాద యీత
స్వాధ్యాయ మిచ్ఛేచ్ఛ సదాప్రమత్తః

ఆచార్యుడు మోక్షవిద్య అనే అమృతత్వంతో శిష్యుణ్ణి పునీతం చేస్తున్నాడు. కాబట్టి శిష్యుడు తనకు గురువుచేసిన మహోపకారాన్ని మరిచిపోకుండగా నిరంతరం ఆ గౌరవాన్ని కృతజ్ఞతను చూపిస్తూ ఉండాలి. అంతేకాని గురువువట్ల యే కొంచెం కూడా ద్రోహచింతన ఉండకూడదు.

9. శిష్యవృత్తి క్రమేణైవ విద్యామాప్నోతి యచ్ఛుచిః
బ్రహ్మచర్యవ్రత స్యాన్య వ్రతముః పాద ఉచ్యతే

శిష్యుడు పరిశుద్ధుడైయుండి ఆచార్యునియందు ఉండవలసిన పద్ధతిలో ఉంటూ అధ్యయనం చేయటం బ్రహ్మచర్యంలో మొదటిపాదంగా భావింపబడుతున్నది.

10. యథా నిత్యం గురో వృత్తిః
గురువత్స్యాం తథా చరేత్
పుత్రేషు చ తథా కుర్వన్
ద్వితీయః పాద ఉచ్యతే

నిరంతరం తనకు బ్రహ్మవిద్యను ప్రసాదించే గురువువట్ల ఎటువంటి ఉత్తమ ప్రవర్తనం ఉంటుందో అటువంటి గౌరవ భావమే గురుపత్నిమీద, గురు పుత్రులమీద కూడా చూపటం బ్రహ్మచర్యంలో రెండవపాదంగా భావింపబడుతున్నది.

11. ఆచార్యేణాత్మకృతం విజానన్
జ్ఞాత్వా చార్థం భావితోస్మి త్యనేన
యన్మన్యతే తంప్రతి హృష్టబుద్ధి
స్స తృతీయో బ్రహ్మచర్యస్య పాదః

ఆచార్యుడు తనకుపదేశించిన విద్యను బాగా గ్రహించి, దాని అర్థాన్ని సర్వదా స్మరించి, “ఇటువంటి ఉత్తముడు నాకాచార్యుడయ్యెనుగదా! ఈయనవల్లకదా నేను బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని పొందుతున్నాను” అని సంతోషంతో భావనచేస్తూ ఉండటం బ్రహ్మచర్యంలో మూడవ పాదంగా చెప్తున్నారు.

12. ఆచార్యాయ ప్రియం కుర్యాత్ ప్రాణై రపి ధన్వై రపి
కర్మణా మనసా వాచా చతుర్థః పాద ఉచ్యతే

ఓ రాజా! ప్రాణాలుబట్టి ధనం వెచ్చించి మనో వాక్కాయ కర్మల ద్వారా ఆచార్యుణ్ణి నేవించాలి. ఆచార్యునికి ఇష్టమైన కార్యాలు, శుశ్రూషలు చేస్తుండాలి. ఇది బ్రహ్మచర్యంలో నల్గవ పాదంగా భావింపబడుతున్నది.

13. కాలేన పాదం లభతే తథాఽయం
తథాచ పాదం గురుయోగతశ్చ
ఉత్సాహ యోగేనచ పాదమృచ్చే
చ్ఛాస్త్రేణ పాదం చ తతోహి యాతి

విద్యా నముపార్జనకు నాలుగు పాదాలున్నాయి. తగిన కాలం నమకూడటం, గురునన్నిది ప్రాప్తించటం, బుద్ధిబలంతో ఉత్సాహంతో విద్యార్జన చేయటం, శాస్త్రజ్ఞానం కలిగటం అనే ఈ నాలుగు విధాలుగా విద్యను పొందితే పరమ పురుషార్థం లభిస్తుంది.

14. జ్ఞానాదయో ద్వాదశ యన్యరూప
మన్యాని చాంగాని తథా బలంచ
ఆచార్యయోగే ఫలతీతి చాహుః
బ్రహ్మార్థ యోగేనచ బ్రహ్మచర్యమే

పురుషుడికి జ్ఞానదులై న వన్నెండా గుణాల రూపంగా భాసిస్తున్నాయి. అలాగే అరువిధాలై న త్యాగాలు, నిమిది విధాలై న అప్రమాదిత్వ గుణాలు అంగాలుగా భాసిస్తున్నాయి. శిష్యుడికి ఇవన్నీ నడుమవు నన్నిధిలోనే పలిస్తున్నాయి. వీటివ్వారా శిష్యుడు నిరంతరం బ్రహ్మార్థయోగంలో ఉండటంవల్ల దానిని బ్రహ్మచర్యమని అన్నారు.

15. ఏతేన బ్రహ్మచర్యేణ దేవా దేవశ్వ మాపువన్

ఋషయశ్చ మహాభాగా బ్రహ్మచర్యేణ చాభవన్

మహాత్తరమైన, అద్భుతమైన ఈ బ్రహ్మచర్యం చేతనే దేవతలు దైవత్వాన్ని సాధించారు మహానుభావులు ఈ బ్రహ్మచర్యంవల్లనే ఋషీశ్వరులు కాగలిగారు.

16. ఏతేన సగంధర్వా రూపాణ్యప్సరసోజయన్

ఏతేన బ్రహ్మచర్యేణ సూర్య అహ్నియ జాయతే

విశిష్టమైన ఈ బ్రహ్మచర్యం చేతనే గంధర్వులు, అప్సరసలు మనోహరమైన సౌందర్యాన్ని పొందారు. ఈ బ్రహ్మచర్య ప్రభావం వల్లనే సూర్యుడు లోకాలను ప్రకాశింపజేసే సామర్థ్యంతో వెలుగొందుతున్నాడు.

17. ఆకాంక్ష్యైర్మన్య సంయోగా ద్రస భేవార్థినా మివ

ఏవం హ్యేత త్సమాజ్ఞాయ తాదృగ్భావం గతా ఇమే

చింతామణి, కామధేనువు మొదలై నవి కోరిన వారి కోరికల ననుసరించి ఆయా వస్తువులను ప్రసాదిస్తాయి. అదేవిధంగా బ్రహ్మచర్యంవల్లనే దైవత్వం, ఋషిత్వం పొందటం సాధ్యమయింది.

18. అంతవంతః క్షత్రియః తే జయంతి

లోకాన్ జనాః కర్మణా నిర్మితేన

జ్ఞానేన విద్వాన్ తేజ అభ్యేతి నిత్యం

నవిద్యతే హ్యన్యథా తన్య పఞ్ఛాః

ఓ మహారాజా! కర్మల నాచరించేవారు కొంతకాలం అనుభవించి నశించే పలాలుగల ఈ లోకాలను జయింపగలుగుతున్నారే కాని పరబ్రహ్మన్ని సాధించలేరు. కాని విద్వాంసులు విశిష్టమైన జ్ఞానంచేత శాశ్వతమైన బ్రహ్మపదాన్ని పొందగలుగుతున్నారు. ఆ బ్రహ్మతేజం పొందటానికి జ్ఞానంతప్ప మరొక మార్గంలేదు.

ధృతరాష్ట్ర ఉవాచ—

19. ఆభాతి శుక్ల మివ లోహిత మివాదో
కృష్ణ మర్జునం వా కాద్రవం వా
యద్బాహ్మణః పశ్యతి యత్ర విద్వాన్
కథం రూపం తదమృత మక్షరం పదమ్

ఈ విషయాలు విని ధృతరాష్ట్ర మహారాజు మరల సనత్సుజాత మహర్షి ని ఇలా ప్రశ్నించాడు — ఓ మహాత్మా! బ్రహ్మజ్ఞాని పొందే ఆత్మసాక్షాత్కారం ఏవిధంగా ఉంటుంది. అమృతస్వరూపమైన, అక్షరరూపమైన ఆ పరబ్రహ్మం యొక్క ప్రకాశం తెల్లగా ఉంటుందా? ఎఱ్ఱగా ఉంటుందా? నల్లగా ఉంటుందా? లేక వచ్చగా ఉంటుందా? నాకు తెలిసికొనాలని ఉంది. విశదీకరించు.

సనత్సుజాత ఉవాచ—

20. నాభాతి శుక్ల మివ లోహిత మివాదో
కృష్ణ మర్జునం వా కాద్రవం వా
న పృథివ్యాం తిష్ఠతి నాంతరిక్షే
నై తత్సముద్రే సలిలం బిభర్తి

సనత్సుజాత మహర్షి ధృతరాష్ట్రునితో ఇలా పలికాడు— ఓ రాజా! ఆ బ్రహ్మ స్వరూపం నీవు అడిగినవిధంగా తెల్లగా, ఎఱ్ఱగా, నల్లగా, వచ్చగా ప్రకాశించేదికాదు. అటువంటివస్తువు భూమిపై లేదు. అంతరిక్షంలోలేదు, సముద్రంలోలేదు. అది ప్రశంబాతీతం, రూపవర్ణరహితం.

21. నో తదృక్షి తన్నయజ్ఞాన్తు నావ్యథర్వసు
నతృశ్యతేషై విమతేషు నామసు
తథంతరే బార్హద్రథేవాపి రాజన్!
కుహానతేనైవ దృశ్యే ద్భ్రువం తతో

ఓ రాజా! ఆ పరబ్రహ్మం ఋగ్యజుస్సామాధర్వణ వేదమంత్రాలలో కనిపింపదు. రథంబర, బార్హద్రధా సామనులందుగాని, మహావతాలలోగాని కనిపింపదు. ఇది నిశ్చయం, సందేహంలేదు.

22. ఆవారణీయం తమసః పరిస్తా
తదంతతోఽభ్యేతి వినాశకాలే
అణీయరూపం చ తథావ్యణీయ సాం
మహాత్స్వరూపం త్యపి పర్వతేభ్యః

ఆ పరబ్రహ్మం అజ్ఞానానికి వెలుపలిఉంది. అంటే సంసారానికి అవతలిఉంది. జ్ఞానియైనవాడు దేహ త్యాగానంతరం దానిని పొందుతున్నాడు. ఆ పరబ్రహ్మం స్వల్పమైన వస్తువులకంటే స్వల్పమయింది. పర్వతాలకంటే ఘనమయింది.

23. తదేతదహ్ని సంస్థితం భాతి సర్వం
తదాత్మ విత్పశ్యతి జ్ఞానయోగాత్
తస్మిన్ జగత్సర్వ మిదం ప్రతిష్ఠితం
యేతద్విదు రమృతాస్తే భవంతి

ఆ పరబ్రహ్మం నిత్యప్రకాశంతో వెలుగొండుతూ ఉంటుంది. దానిని ఆత్మవేత్త యైనవాడు తన జ్ఞానంతో మాత్రమే దర్శిస్తున్నాడు. ఆ పరబ్రహ్మంలోనే ఈ సకల జగత్తు ప్రతిష్ఠితమైఉంది. ఈ విషయం తెలిసికొన్నవారు అమృతులు, ముక్తులు కాగలరు.

“ స ధ్ధ జా ల న ల ష ఠ చు కో ”

సనత్సుజాత ఉవాచ—

1. శోకః క్రోధశ్చ రోభశ్చ కామో మానః పరాసుతా
ఈర్ష్యా మోహో విదిత్సాచ కృపాఽసూయా జగుప్సతా
2. ద్వాదశై తే మహాదోషా మనుష్యప్రాణనాశకాః
ఏకై కమేతే రాజేంద్రాః మనుష్యాన్ పత్యుపాసతే
యైరాఽష్టో నరః పాపం మూఢసంజ్ఞో వ్యవన్మతి

సనత్సుజాత మహర్షి దృతరాష్ట్రునితో అ కా ఇలా అన్నాడు— ఓ రాజేంద్రా! శోకం, క్రోధం, రోభం, కామం, మానం, నింద, ఈర్ష్య, మోహం, విషయాసక్తి, తనవారిపై దయ, అసూయ, జగుప్స ఈ వన్నెండు మనుష్యుల ప్రాణాలను నశింప చేసే మహాదోషాలు. ఇవి మనుష్యులలో క్రమక్రమంగా ప్రవేశిస్తున్నాయి. ఈ ద్వాదశ దోషాలచేత అవేశింపబడ్డవాడు మూఢుడై పాపకార్యాసక్తుడౌతున్నాడు.

3. స్పృహయాశు రుగ్రః పరుషో వదాన్యః
క్రోధం బిభ్ర స్మనసా వై వికత్తి
నృకంస దర్శా పడిమే జనా వై
ప్రాప్యావ్యర్థం నోత సభా జయంతే

ఓ రాజా! ఆశగలవాడు, నిర్దయుడు, కఠినవాక్కుగలవాడు, బహుభాషి, క్రోధినుడు, అత్మచ్ఛాపి, క్రూరధర్ములైన ఈ ఆరుగురు మనుష్యులు తాము ఎవరిచేత ఉపకారాన్ని పొందుతారో వారినికూడ అవరింపరు.

4. సంతోగ సంవిద్యషమోఽతిమానీ

దత్వా విఃత్తి కృషణో దర్పలశ్చ

జహా శశనీ వనితా ద్విట్పదైవ

సవైవోక్తాః పాపశీలా నృశంసాః

స. తోగన క్తుడు విషమజద్ధిగలవాడు, అతి గర్వితుడు, దానంచేసి చెప్పుకొనే వాడు, కృషణుడు, అజ్ఞానైన అత్మస్తుతి వరాయణుడు, నిరంతరం తన భార్యను ద్వేషించేవాడు అనే ఏడుగురు పాపకర్ములని చెప్పబడుతున్నారు.

5. ధర్మశ్చ సత్యంచ తపో దమశ్చ

హ్యమాత్సర్యం హ్రీ స్తిజిజ్ఞానసూయా

ద్యానం శ్రుతంచైవ ధృతిః త్తమాచ

మహావ్రతా ద్వాదశ బ్రాహ్మణస్య

ధర్మం, సత్యం, తపస్సు, దమం, అమాత్సర్యం, అకృత్యాల యెడల సిగ్గు, ద్వంద్వ భావాలయెడల సహనం, అనసూయ, ద్యానం, వేదాధ్యయనం, దైర్యం, ఓర్పు ఈ పన్నెండు గుణాలు బ్రాహ్మణున కుండవలసిన మహావ్రతాలు.

6. యోవై తేభ్యః ప్రచ్యవే ద్వాదశభ్యః

సర్వామపీమాం పృథివీం స శిష్యాత్

త్రిభిర్ద్వాభ్యా మేకతో వార్మితో యో

నన్య స్వమస్తీ తి చ వేదతవ్యమ్

విశిష్టమైన ఈ పన్నెండు గుణాలు ధరించి వచ్చివవాడు సమస్త భూమండలాన్ని పరిపాలించటానికి సమర్థుడుగా ఉంటాడు. ఈ గుణాలలో ఒకటి, రెండు, మూడు ఉన్నప్పటికీ అతనికి సంసారంలో మమకారం ఉండకుండగ విరక్తి భావంతో ప్రకాశిస్తుంటాడు.

7. ధమ స్త్యాగోఽప్రాప్తమాద ఇత్యేతే వ్యమృతం స్థికం
ఏతాని బ్రహ్మముఖ్యానాం బ్రాహ్మణానాం మనీషిణాం

ఇంద్రియ నిగ్రహం, త్యాగం, అప్రమాదం వీటిల్లో ఆమృతత్వం మోక్షం ఉన్నాయి. బ్రహ్మజ్ఞానులైన విద్వాంసులైన బ్రాహ్మణులకు ఈ మూడు గుణాలు ఉంటాయి.

8. నద్వాఽనద్వా పరీవాదో బ్రాహ్మణస్య నశస్యతే
నరకప్రతిష్ఠా పేవై స్యుర్య ఏవం కుర్వతే జనాః

బ్రహ్మవేత్తయైనవాడు ఒకరియందున్న నిందను గురించి ప్రస్తావించటంగాని, ఒకరిపై నిందారోపణ చేయటంగాని చేయడు ఈవిధంగా ఒకరిని నిందించేవారు నరకాన్ని పొందుతున్నారు.

9. మదోఽష్టాదశ దోషస్స్యా త్పురా యోఽత్ర ప్రకీర్తితః
లోకద్వేష్యం ప్రాతికూల్య మభ్యసూయా మృషావచః

10. కామక్రోధో పారతంత్ర్యం పరీవాదోఽత పైశునం
అర్థహా నిర్వివాదశ్చ మాత్సర్యం ప్రాణిహింసమ్

11. ఈర్ష్యా మదోఽతివాదశ్చ న జ్ఞానశోఽభ్యసూయతా
తస్మా త్రాప్తో నమా ద్యేత సదాహృత స్త్విగ్ధో మే

ఇంతకుముందు మదము పదునెనిమిది దోషాలతో కూడియున్నట్లు తెలిసికొన్నాము. లోకద్వేష ప్రవృత్తి, ధర్మకార్యవిఘ్నం, దోషారోపణం, అసత్యభాషణం కామక్రోధాలతో ఉండటం, పారతంత్ర్యం, నింద, కొందె ములు చిత్తబంధం, దుష్కార్యములందు ఆర్థనాశం, వివాదం, మాత్సర్యం, ప్రాణిహింస ఈర్ష్య, మదం, అతిభాషణం, అవివేకం, అసూయత మొదలైనవికూడ మద సంబంధమైన దోషాలు. వీటిని వేటిని విద్వాంసుడు పొందకూడదు, ఈ మదం ఎప్పుడూ నిందింపదగినదే.

12. సౌహృదే వై షడ్గుణా వేదితవ్యాః

ప్రియే హృష్యంత్యప్రియేష వ్యథంతే

సదాత్మన స్సుహితం యాచతే యో

దతాత్యయాచ్యమపి దేయా ఖలు స్యాత్

స్నేహం విషయంలో ఆరు గుణాలు తెలిసికొనవలసినవి ఉన్నాయి. మిత్రునకు మంచి కలిగితే సంతసించాలి. చెడు కలిగితే బాధపడాలి, తనకిష్టమైనదానిని అడుగరాని దయనా మిత్రులడిగితే ఇవ్వాలి.

13. ఇష్టాన్ పుత్రాన్విభవాన్ స్వాంశ్చ దరా

నత్యర్థిత శ్చార్హతి కుద్ధభావః

త్యక్తద్రవ్య స్సంవసే స్నేహ కామా

ద్భుంక్తే కర్మ స్వాశిషం బాధతేచ

తనకతిప్రియులైన పుత్రాదులను సంపదలను అడిగినా వారికి మంచి మనస్సుతో అర్పించాలి. దానంచేసి మరల వారిదగ్గర ధనాన్ని ఆశించి వారిజంట ఉండకూడదు. మిత్రక్షేమంకోసం తనమేలుకూడ పరిత్యజించాలి. ఈ ఆరు మిత్రత్వానికి ఉండవలసిన ఉత్తమ గుణాలు.

14. ద్రవ్యవాన్ గుణవా నేవం త్యాగీ భవతి సాత్వికః

పంచభూతాని పంచభోగ్యే నివర్తయతి తాదృశః

ఈ విధమైన సుగుణాలు కలిగి, ద్రవ్యవంతుడై, త్యాగియైయున్నవాడు పాత్వికుడని పిలువబడుతున్నాడు. అటువంటివాడు ఇంద్రియాలను విషయాలలో ప్రవేశింపనీయక జితేంద్రియుడుగా ఉంటాడు.

15. ఏతత్ సమృద్ధ మహ్యార్థ్యం తపో భవతి కేవలం

సత్వాత్ ప్రచ్యవమానానాం సంకర్షేన సమాహితమ్

ఈ ఇంద్రియ జయం కూడ సమృద్ధకపమని భావింపబడుతోంది. కాని జ్ఞాన ప్రధానమైన కేవల తపంలాగా ఇది ఇహ లోకంలోనే కృతకృత్యత్వాన్ని ఇవ్వలేదు

ఊర్ధ్వగతిని కలిగించేది కేవలతపమే. అదికూడ తీవ్ర వైరాగ్యం లేకపోవటంవల్ల, సత్యచ్యుతులై జిజ్ఞాసవల్ల వారు ఊర్ధ్వగతి పొందటానికి కారణమౌతోంది.

16. యతో యజ్ఞాః ప్రవర్ధంతే సత్యస్యైవావధారణాత్
మనసాన్యన్య భవతి వాచాన్యస్యాథ కర్మణా

యజ్ఞాలు మానసికము, వాచికము, కాయికములని మూడు విధాలుగా ప్రవర్తిల్లుతున్నాయి. ఇవన్నీ సత్యస్వరూపుడైన ఆ పరాత్పరుని నుంచి ఉద్భవించినవే. కొందరు మానసిక యజ్ఞాలు చేస్తారు. కొందరు వాచిక యజ్ఞాలు చేస్తారు. మరికొందరు కాయిక యజ్ఞాలు చేస్తారు.

17. సంకల్ప సిద్ధం పురుష మశంకల్పోఽధితిష్ఠతి
బ్రహ్మణస్య విశేషేణ కించాన్యదపి మే శ్రుణు

ఎటువంటి కోరికలేనివాడు సత్యస్వరూపుడైన పరమేశ్వరుణ్ణి పొందుతున్నాడు. బ్రహ్మజ్ఞానియైనవానికి అవశ్యకమైనది మరొక్కటికూడ విశదీకరిస్తున్నాను విను.

18. అధ్యాపయే నృహదేత ద్యశన్యం
వాచో వికారాః కవయో వదంతి
అస్మిన్ యోగే సర్వమిదం ప్రతిష్ఠిత
మేత ద్విదు రమృతాస్తే భవంతి

మహా తర మైనటువంటి. ప్రళ స్తని కలిగించేటటువంటి యోగశాస్త్రాన్ని యోగి యైన విద్వాంసుడు శిష్యులకు బోధించాలి. ఇతర శాస్త్రాలన్నీ వాక్కుల వికారాలే కాని ప్రయోజనం కలిగించేవికావు. సమ స్తము యోగంలోనే ఉంది. దీనిని తెలిసికొన్నవారు అమృతులౌతున్నారు.

19. నకర్మణా సుకృతేనైవ రాజన్!
సత్యం జయే జ్ఞహంయద్వా యజేద్వా
నై తేన బాలోఽమృత్యు మభ్యేతి రాజన్!
రతిం చాసౌ సలభత్యంతకాలే

ఓ రాజేంద్రా! హోమం చేసినా, యాగం చేసినా, సత్కర్మలు చేసినా మోక్షాన్ని మానవుడు అందుకోలేడు. అవివేకయైగవాడు ఈ కర్మలక్షల్ల మోక్షాన్ని పొందవలెనని భావిస్తాడుకాని పొందలేడు. చిరరకు అంత్యశాలంలో ఆనందాన్ని పొందలేడు.

20. తూష్టిమేక ఉపాసిత చేష్టేత మనసాపిచ

తదా సంస్తుతి నిందాభ్యాం ప్రీతిరోషౌ వివర్జయేత్

విద్వాంసుడైనవాడు తాను ఉపాసించేసే సమయంలో ఒంటరిగా నిశ్చలంగా ఉండాలి మనస్సును ఎటువైపు పోనీయకుండా మనో వ్యాపారాలను ఆరికట్టాలి. ఎవరైనా స్తుతి పే సంతోషాన్నిగాని, దూషిస్తే దుఃఖాన్నిగాని పొందకుండాగా సమ చిత్తంతో ఉండాలి.

21. అత్యైవ తిష్ఠన్ క్షత్రియ బ్రహ్మవిశతి వశ్యతి

వేదేషు బాను హర్ష్యేణ హ్యేతస్విన్వన్ బ్రవీమి తే

విద్వాంసుడవైన ఓ ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! ఈవిధంగా నిశ్చలమైన మనస్సుతో ధ్యానంచేసినవాడు పరబ్రహ్మమును దర్శిస్తున్నాడు, చేరుతున్నాడు. వేదాలలోకూడ ఈ విషయమే వివరింపబడింది. అదే నేను నీకు ఉపదేశిస్తున్నాను.

“ భ గ వం తు జ్ఞో నం ద ర్శ ణం చు ”

సనత్కుజాత ఉవాచ—

1. య త్తచ్చుక్రం మహాజ్యోతి ర్దేవ్యమానం మహాద్యశః
యద్వై దేవా ఉపాసతే యస్మాదర్కో విరాజతే
యోగిన స్తం ప్రవశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

శ్రీ సనత్కుజాత మహర్షి ధృతరాష్ట్రునికి ఆనంద పరబ్రహ్మ తత్వాన్ని ఇలా బోధించసాగాడు— ఓ రాజేంద్రా! ఆ షరమేశ్వరుడు తచ్చబ్ధి వాచ్యుడు, ఆయన జ్యోతి స్వరూపుడు, ఆయన యశో విరాజితుడు. ఆనంద పరబ్రహ్మ స్వరూపమైన ఆ దేవ దేవుణ్ణి దేవతలంతా ఉపాసిస్తున్నారు. ఆ పరాత్పరుడి వల్లనే సూర్యుడు దేదీప్యమానంగా తేజరిల్లుతున్నాడు. అటువంటి సనాతనుడైన భగవంతుణ్ణి యోగీశ్వరులు జ్ఞానయోగంచేత దర్శిస్తున్నారు.

“తస్యభాసా సర్వమిదం విధాతి తస్యనామ మహాద్యశః”

“యేన సూర్యస్తపతి తేజసేద్భిః”

దాని కాంతి నుండి ఇది అంతయు ప్రకాశిస్తున్నది. అది శుద్ధ పరబ్రహ్మ స్వరూపం. దానిపేరు మహాయశస్సు. దానిచేతనే సూర్యుడు దీనకరుడై ప్రకాశిస్తున్నాడు. ఆ తేజస్సు సర్వత్ర వ్యాప్తమై యున్నదని శ్రుతి వచనం.

2. క్షణ ద్రుహ్మ ప్రభవతి బ్రహ్మ క్షణేణ వర్ధితే
తద్భుక్తం జ్యోతిషాం మధ్యే త ప్తం తపతి తాపనమ్
యోగిన స్తం ప్రవశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

ఓ రాజా! క్షణ సచ్చిదానంద స్వరూపుడైన ఆ పరాత్పరుని సంకల్పం వల్లనే హిరణ్యగర్భుడనే బ్రహ్మ ఉద్భవిస్తున్నాడు హిరణ్యగర్భుడు ఆ పరాత్పరుని వల్లనే వృద్ధిపొందుతున్నాడు. ఆ పరమాత్మ ఇతర జ్యోతిస్సుల వల్ల తాను ప్రకాశింపబడేవాడు కాదు. అన్నింటినీ తానే ప్రకాశింపజేస్తున్నాడు. ఆయన స్వయం ప్రకాశుడు. ఆ సనాతనుడైన భగవంతుణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

3. పూర్ణా త్పూర్ణ ముద్ధరంతి పూర్ణా త్పూర్ణం ప్రవక్షతే
హరంతి పూర్ణా త్పూర్ణంచ పూర్ణ మేవావశిష్యతే
యోగిన స్తం ప్రవశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

పరిపూర్ణుడైన ఆ పరమాత్మునివల్ల పరిపూర్ణమైన జగత్తు ఉద్భవిస్తోంది. జగత్తు అంటే చరాచర ప్రాణికోటి సమన్వితం. పరిపూర్ణుడైన ఆ భగవంతుని నుంచి పుట్టిన జీవులు కూడ పూర్ణులుగానే భావింపబడుతున్నారు. అంటే భగవత్స్వరూపులుగానే భావింపబడుతున్నారు. మరల పూర్ణుడైన జీవుని నుంచి పూర్ణుడైన పరమాత్మ ఉపసంహరింపబడుతున్నాడు. చివరకు పూర్ణమైన పరమాత్మ స్వరూపమే మిగులుతోంది. అటువంటి పూర్ణ స్వరూపుడైన పరమాత్ముణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

“పూర్ణమదః పూర్ణమిదం పూర్ణాత్ పూర్ణ ముదవ్యతే
పూర్ణస్య పూర్ణమాదాయ పూర్ణమేవావశిష్యతే”

ఇది క్రుతి వచనం. ఇది పూర్ణం. అది పూర్ణం. పూర్ణ భావంనుండి పూర్ణ దానమే జనిస్తుంది. పూర్ణం నుండి పూర్ణం తీసివేస్తే మరల పూర్ణమే మిగిలి ఉంటుంది. అంతా పూర్ణమే ఇది బ్రహ్మతత్వం.

4. ఆపోఽథాద్యృ స్సలిలం తన్య మధ్యే

హ్యుభౌ దేవౌ శ్శియాతేఽంతరిక్షే

అద్రద్ధీచీ స్సవిషూచీ ర్వసానా ఉభౌ

విభ ర్తి స్సచిపీం దినం చ

యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

రస స్వరూపుడైన ఆ పరమాత్మ నుంచే పంచభూతాలు ఉద్భవించినాయి. పంచభూతాలతో పాంచభౌతిక శరీరం సృజింపబడింది. ఆ శరీరమధ్యంలో హృదయా కాళంలో దేవుడు, జీవుడు ఇద్దరు నివసిస్తున్నారు. అందులో జీవుడు తన యదార్థ స్వరూపాన్ని మరచిపోయి మాయా సమన్వితుడై ఉంటాడు. దేవుడు మాయా రహితుడై, హృదయాకాళంలోనే కాక అంతటా వ్యాపించి, జగత్కారణ భూతుడై తేజరిల్లుతున్నాడు. అటువంటి పరమాత్మను యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

5. చక్రే రథస్య తిష్ఠంతం ధ్రువస్యా త్యయకర్మణః

శేతుమంశం వహంత్యశ్వా స్తం నిత్య మజరం దివి

యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

రథ చక్రమంటే శరీరం. నశించే స్వభావంతో ఉండికూడ శాశ్వతుడైన భగవంతునివైపు ప్రయాణించేది ఈ శరీరం. ఈ రథానికి అశ్వాలు ఇంద్రియాలే. ఆ ఇంద్రియాలనే గుఱ్ఱాలు ఈ శరీర రథాన్ని విషయాలవైపు లాగుతుంటాయి. కాని జీవుడు జ్ఞానవంతుడైతే ఆ యశ్వాలు హృదయాకాళ మధ్యవర్తియైన పరమాత్మ సన్నిధికి చేరుస్తాయి. అటువంటి జ్ఞాన గమ్యుడైన పరమాత్ముణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

"ఆత్మానం రథినం విద్ధి శరీరం రథమేవతు

బుద్ధింతు సారధిం విద్ధి మనః ప్రగ్రహమేవచ"

—కరోపనిషత్తు

ఆత్మ రథికుడు. శరీరం రథం. బుద్ధి సారధి. మనస్సు పగ్గం. ఇంద్రియాలు గుఱ్ఱాలు. విషయవాసనలు మార్గాలు. ఆత్మ ఇంద్రియాలు మనస్సు కలిసిన తత్త్వం జీవుణ్ణి. ఈ జీవుడు భోక్త—అని ఉపనిషత్తు వచించింది.

6. స నంద్యకే తిష్ఠతి రూపమన్య
 న చక్షుషా పశ్యతి కశ్చదేనమ్
 మనీషయా మనసావై హృదాచ
 య ఏవం విదు రమృతాస్తే భవంతి
 యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

ఓ రాజేంద్రా! ఆ పరమాత్ముణ్ణి ఎవరితోనూ పోల్చటానికి వీలులేదు. ఈ చర్మ చక్షువులు ఆ దేవదేవుణ్ణి దర్శించజాలవు. నిశ్చయాత్మక బుద్ధితో, మనస్సుతో, హృదయంతో ఆ స్వామిని ఎవడు తెలిసికొంటారో వారే ఉత్తమ భక్తులు, ముక్తులు. వారు పరమాత్మ సాయుజ్యం పొందుతారు. హృదయంచేత అంటే హృదయంలో ఉండే భగవంతుని అనుగ్రహంవల్ల అనికూడ అర్థం. అటువంటి సనాతనుడైన భగవంతుణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

7. ద్వాదశ పూగా స్ఫురితో దేవరక్షితాః
 మర్ద్యశతే తదా సంసరంతి ఘోరమ్

ఓ రాజా! ఐదు జ్ఞానేంద్రియాలు, ఐదు కర్మేంద్రియాలు, మనస్సు, బుద్ధి ఈ పన్నెండు నదులవలె మానవునిలో కలిసి ఉంటాయి. వీటిని సంరక్షించేది ఆ పరమాత్ముడే ఈ ఇంద్రియాలు వాటి వాటి సంబంధమైన విషయాలనుభవిస్తూ ఉంటే అటువంటివాడు ఘోరమైన ఈ సంసార నదీ ప్రవాహ జలంలో మునిగి తేలుతూ ఉంటాడు. కాబట్టి ఇంద్రియాలను విషయాలవైపు మరలనీయకుండా ఉండాలి. అందుకు భగవంతునిక్కడే శరణ్యం. అటువంటి సనాతనుడైన పరాత్పరుణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

8. తదర్థమానం పిబతి సంచితం భ్రమరో మధు
 ఈశానఃస్వర్వ భూతేషు హవిర్భూత మకల్పయత్
 యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

ఓ రాజా! భ్రమరం నెలలో సగం రోజుల వరకు తేనెను కూడబెడుతుంది. మిగిలిన సగం మానం ఆరగిస్తూ కాలం గడుపుతుంది, అలాగే భ్రమణికిలైన ఈ

జీవన సంసారి కాను క్రితం జన్మలో చేసిన నంచిత కర్మ ఫలాన్ని ఈ జన్మలో అనుభవిస్తూ ఉంటాడు. పరమాత్మ సమస్త ప్రాణులను వారి వారి కర్మానుసారం కర్మఫలభోగాలు అనుభవింపజేస్తాడు. అటువంటి భగవంతుణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

9. హిరణ్యవర్ణ మశ్వత్థ మభివత్యః అపక్షకః

తే తత్ర వక్షిణో భూత్వా ప్రవతంతి యథా నుభన్
యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

ఓ రాజా! జీవికి ఈ విషయ వాసనా రూపవిత్రాలు స్వర్ణవిత్రాలవలె మనోహరంగా దర్శనమిస్తాయి. సంసార రూపమైన అశ్వత్థ వృక్షంమీద పయనించి రెక్కలులేని జీవుడు కర్మఫలాలు అనే రెక్కలు దరించి తన కర్మ వాసనానుసారం విభిన్న జన్మలు ఎత్తుతాడు. ఒక జన్మ నుంచి మరొక జన్మకు ప్రయాణిస్తుంటాడు. ఈ సంసార వృక్ష సృష్టికర్తయైన పరమాత్ముణ్ణి యోగీశ్వరులు మాత్రమే దర్శిస్తున్నారు.

10. అపానం గిరతి ప్రాణః ప్రాణం గిరతి చంద్రమాః

ఆదిత్యో గిరతే చంద్ర మాదిత్యం గిరతే పరః
యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

ఓ రాజా! చంద్రుడంటే మనస్సు. ఆదిత్యుడంటే బుద్ధి, పరుకంటే పరమాత్మ. యోగసమాధి నమయంలో అపానాన్ని ప్రాణంలోను, ప్రాణాన్ని మనస్సులోను, మనస్సును బుద్ధిలోను, బుద్ధిని పరమాత్మలోను అయిం చేసి ఆనంద స్వరూపుడైన ఆ భగవంతుని కనుగొనాలి. ఆ సనాతనుడైన పరమాత్ముణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

11. ఏకం పాదం నోత్తిపతి సలిలాద్ధంన ఉచ్ఛరన్

తం చేత్సతత మృత్తిపే న్న మృత్యుర్నామృతం భవేత్
యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

హంన అంటే అవిద్యను పోగొట్టేవాడు పరమాత్మ. ఆ పరమాత్మ సంసార మనే కాసారంలో జీవుడనే పాదంమీద సంచరిస్తూ ఉంటున్నాడు. ఈ సంసారంలో

ఉన్నప్పటికీ ఆ పరమాత్మకు సంసారం అంటనే అంటదు. ఆ పరమాత్మ జీవుడనే ఈ పాదాన్ని ఉపసంహారం చేయటంలేదు. ఆ పరమాత్మ జీవుడిలోపలనే తన మాయ చేత ప్రవేశించి ఉంటున్నాడు. ఈ పాదం తొలగిస్తే అన్ని బంధాలు నశిస్తాయి అప్పుడు సంసారమే ఉండదు. సంసారమే ఉండనప్పుడు మృత్యువులేదు, మోక్షము లేదు. కనుకనే స్వామిజగద్రక్షకుడై ఉన్నాడు. ఆ పరమహంసయైన పరమాత్ముణ్ణి యోగీశ్వరులు స్వచ్ఛంగా దర్శిస్తున్నారు.

12. ఆంగుష్ఠమాత్రః పురుషోఽంతరాత్మా

లింగస్యయోగేన స యాతి నిత్యమ్

తమీక మీద్య మనుకల్పమాద్యం

ప్రకంతి మూఢా నవిరాజమానమ్

యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం ననాతనమ్

నకల భూతాలలోను ఆ పరమాత్మ సూక్ష్మ శరీర సంబంధంవల్ల ఆంగుష్ఠ మాత్రుడై భాసిస్తూ ఉంటాడు. అన్నమయ, ప్రాణమయ, మనోమయ, విజ్ఞానమయ అనందమయములనే పంచకోశాలకు లోపల ఆంగుష్ఠ మాత్రమైన హృత్పండురీతం పరమాత్మ వివాసం. ఆ పరమాత్మ ఉపాధి సంబంధంచేత సంసారాన్ని పొందుతున్నాడు. ఈశ్వరుడు, ప్రకంపనీయుడు అయిన ఆ పరమాత్ముణ్ణి అజ్ఞానులు చూడలేరు. ననాతనమైన ఆ స్వామిని యోగీశ్వరులు ఆనందంతో దర్శిస్తున్నారు.

13. గూహంతి సర్పాశ్చ గర్భాదేమ

క్షయం నీత్వా న్వేన వృత్తేన మర్త్యాన్

తే విప్రముహ్యంతి జనా విమూఢాః

తైర్దృశ్యై మోహయంతే భయాదు

యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం ననాతనమ్

ఓ రాజా! సర్పాలు తమకు కనిపించినవారిని హతమార్చి గుహలలో దాగి యుంటే విచంగా ఇంద్రియాలు తమకు లోబడినట్టి విషయాలలో ప్రవరించి మానవుల్ని నాశనంచేసి మానవ శరీరాలలోనే దాగియుంటున్నాయి. విషయాన కుట్ర న

అజ్ఞానులు ఈవిధంగానే మోహాన్ని పొందుతున్నారు. ఇంద్రియాలవల్ల కలిగే ఈ విషయ వ్యామోహం మిక్కిలి భయాన్ని కలిగిస్తున్నది. ఇంద్రియ విషయ మోహ తీతుడైన పరమాత్ముణ్ణి యోగీశ్వరులు విశేషంగా దర్శిస్తున్నారు.

14. అసాధనా వాపి ససాధనావా

సమాన మేతద్దృశ్యతే మానుషేషు

సమానమేత దమృతస్యేతరస్య

హ్యేనం యుక్తో మధు తద్వైపరీప్సేత్

యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

ఈ ఆత్మ స్వరూపం శమదమాది సాధన సంపత్తి లేనివారిలోను, ఆ సాధన సంపత్తి ఉన్నవారిలోను ఒకేవిధంగా శోభిస్తూ ఉంటుంది. మోక్షం కోరేవారిలోను, సంసారం కోరేవారిలోను ఇది సమానమే. అయినా విష్వాంసుడైనవాడు శమదమాది సాధన సంపత్తి కలిగి బ్రహ్మానందాన్ని ప్రసాదించే మధురమైన మోక్షాన్ని పొంద గలుగుతాడు. అటువంటి నిర్వికార స్వరూపుడైన పరాత్పరుణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

15. ఉభౌ లోకో విద్యయా వ్యావ్యయాంతి

తదా హంతం చాహంతమగ్నిహోత్రం

మాతే బ్రాహ్మీ లఘుతా మాదదీత

ప్రజ్ఞానం స్యా న్నామ ధీరా లభంతే

యోగిన స్తం ప్రపశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

బ్రహ్మజ్ఞానం గలిగినవాడు ఆ బ్రహ్మ విద్య చేతనే ఇహ పరలోకాల్ని రెంటిని పొందగలుగుతున్నాడు. అటువంటి బ్రాహ్మీమూర్తి ఆ బ్రహ్మవిద్య చేతనే అగ్ని హోత్రం చేయకపోయినా దానిని చేయటంవల్ల కలిగే ఫలితాన్ని పొందుతున్నాడు. ఆ జ్ఞాని మరల పుత్త్యత్వాన్ని పొందడు. అటువంటి బ్రహ్మవిద్యనే ప్రజ్ఞానం అన్నారు. ధీమంతులైనవారు ఆ ప్రజ్ఞానాన్ని పొందుతున్నారు. అటువంటివారే సనాతనుడైన భగవంతుణ్ణి దర్శిస్తున్నారు.

16. ఏవందేవో మహ్యాత్మా పావకం పురుషో గిరన్
యో వై తం పురుషో పేద తస్యేహాత్మా నరిష్యతే
యోగిన స్తం ప్రవశ్యంతి భగవంతం ననాతనమ్

ప్రజ్ఞానైక బ్రహ్మ స్వరూపంగల ఆ పరమాత్ముడు వాఙ్మానసాతీతుడు, అగ్రత్పంహార కారకుడు. ఎవడు తన ఆత్మను పరమాత్మైక్యానునందానంచేసి ఆ పరమాత్మను సాక్షాత్తు లానుగా భావిస్తాడో ఇహలోకంలో కూడ అటువంటివాని ఆత్మయే నశించనిది. ఏ పరమాత్ముణ్ణి తెలిసికొన్న తరువాత ఆత్మకు నాశనంలేదో అటు వంటి పరమాత్ముణ్ణి యోగీశ్వరులు దర్శిస్తున్నారు.

17. తస్మా త్పదా సత్కృతం స్యా న్న మృత్యు రమృతం కుతః
సర్వాన్మతే సత్యసమానబుద్ధనే సతశ్చ యోని రసతశ్చైక ఏవ
యోగిన స్తం ప్రవశ్యంతి భగవంతం ననాతనమ్

పరమాత్మ సాక్షాత్తు లానేనని తెలిసికొనటంవల్ల, అటువంటి బ్రహ్మజ్ఞానంవల్ల మోక్షం కలుగుతుంది. దానివల్ల జనన మరణ రూపమైన సంసారంకాని, మరణా నంతరం అనుభవించదగిన స్వర్గాది సుఖాలు కాని కలుగవు. అటువంటివాడు నిరంతరం బ్రహ్మత్వ భావనతోనే సచ్చిదానంద సాగరంలో ఓలలాడుతూ ఉంటాడు. అటువంటి యోగీశ్వరులు భగవంతుణ్ణి స్పష్టంగా సందర్శిస్తున్నారు.

18. అదర్శనే తిష్ఠతి రూపమస్య
వశ్యంతి తై నం సుసమిద్ధ సత్వాః
హీనో మనీషీ మనసాభివశ్యే
త్య ఏనం విదురమృతా నే భవంతి
యోగిన స్తం ప్రవశ్యంతి భగవంతం ననాతనమ్

రాజా! ఈ పరమాత్మ స్వరూపం అందరికీ ప్రత్యక్షంకాదు. భక్తమ విచిత్రమైన విచిత్రమైన అంతఃకరణం గలవారికి మాత్రమే ఆ స్వామి సాక్షాత్కరి స్తాడు. ఆ మహాత్ముల అంతఃకరణాలు పవిత్రమైనవి. వారు తమ పవిత్ర హృదయా లతో స్వామిని నా సందర్శిస్తారు. వారు అమరులు, ముక్తులు, అమృతులు, అటు కంటే యోగీశ్వరులే ననాతనుడైన ఆ పరాత్పరుణ్ణి దర్శిస్తున్నారు.

19. ఇమం య స్సర్వభూతేషు చాత్మాన మనువశ్యతి
అన్యత్రాన్యత్ర యు కేషు కిం న శోచే తతఃపరమ్

పరమాత్మ సర్వాంతర్యామి యని, తానే ఆ పరమాత్మ యని, సకల జీవ రాశిలోను ప్రకాశించేది ఆత్మ స్వరూపమేనని తెలిసికొని, అవిధంగా దర్శించగలిగే జ్ఞానులు, దేహాద్రియాదుల పట్ల అభిమానం గలవారి గురించి ఏవిధమైన పరితాపాన్ని పొందరు. అటువంటి జ్ఞానులు భగవంతుణ్ణి దర్శిస్తున్నారు.

20. యదోదపానే మహతి సర్వత స్సంప్లుతోదకే
ఏవం భూతేషు సర్వేషు బ్రాహ్మణస్య విశేషతః
యోగిన స్తం ప్రవశ్యంతి భగవంతం సనాతనమ్

ఓ రాజా! అన్నివైపుల జలం పరిపూర్ణంగా నిండియున్నప్పుడు జలాశయంతో ఏవిధంగా ప్రయోజనంలేదో, అదేవిధంగా పరమాత్మ దర్శనం పొందినవానికి ఇతర భూతాలనుండి పొందదగిన ప్రయోజనం ఏమిఉంటుంది? అటువంటి బ్రహ్మ జ్ఞానం పొందిన యోగిశ్వరులు సనాతనుడైన ఎరాత్పురుణ్ణి సందర్శిస్తున్నారు.

21. అహమేవాస్మి వో మాతా పితా పుత్రోఽన్యహం పునః
ఆత్మాహ మన్య సర్వస్య యచ్చ నా స్తి యద స్తిచ

సనత్సుజాత మహర్షి తాను ఆత్మస్వరూపంగా భావించుకొంటూ ఇంకా ఇలా వలికాడు— ఓ ధృతరాష్ట్ర మహారాజా! నేను ఒక జన్మలో తల్లిగాను, మరొక జన్మలో తండ్రిగాను, వేరొక జన్మలో కుమారుడుగాను జన్మిస్తున్నాను. అయినప్పటికి ఆ శరీరాలకన్నింటికి నేనే ఆత్మగా శోభిస్తున్నాను. గతించిన శరీరాలకు వరెనే రాబోయే శరీరాలకు కూడ నేను ఆత్మగా ప్రకాశిస్తున్నాను.

22. పితామహోఽస్మి స్థవిరః పితా పుత్రశ్చ భారతః
మమైవ యూయ మాత్మస్థా నమే యూయం నచాప్యహమ్

నేనే జన్మపరంపరల భేదాలలో ఒకసారి వృద్ధుడైన తాతగాను, మరొకసారి బాలుడైన కుమారుడుగాను, వేరొకసారి నడివయస్సుగల తండ్రిగాను ఉండవచ్చు.

శ్రీ స న త్సు జా తీ య ము

ఆత్మ సంబంధంతో పరిశీలిస్తే అందరు పరమాత్మ సంబంధులే కాబట్టి అందరికీ పరస్పర సంబంధం ఉంది. శరీర సంబంధంతో పరిశీలిస్తే శరీరానికి ఆత్మకు సంబంధంలేదు కాబట్టి ఒక ఆత్మకు మరొక ఆత్మకు సంబంధం లేదనిపిస్తుంది.

23. ఆత్మైవ స్థానం మమ జన్మచాత్మా

ఓతః ప్రోతోఽహ మజహరప్రతిష్ఠః

అజశ్చరో దివరాత్ర మతంద్రితోఽహం

మాం విజ్ఞాయ కవి రాస్తే ప్రసన్నః

నాకు అధిష్ఠానం పరమాత్మయే. నేను ఉండేది పరమాత్మలోనే. నాకు పుట్టుక లేదు. నూలు వడుగులోను, పేకలోను ఉన్నట్లుగా పరమాత్మలో నేను ఉన్నాను. రాత్రింబగళ్ళు విషయాంతరాలపై కి పలువింపకుండగా నేను నిత్య జాగరూకుడనై సంచరిస్తుంటాను. విద్వాంసుడు నా తత్వం తెలిసికొని పరమానందాన్ని పొందు తున్నాడు.

24. అణో రణీయాన్ సుమనా స్సర్వభూతేషు జాగ్రతి

పితరం సర్వ భూతేషు పుష్కరే నిహితం విదుః

ఓ రాజా! ఆ పరమాత్మ అణువుకంటె సూక్ష్మమైన వాడుగా ఉంటూ సకల జీవరాశిలోను అంతర్యామిగా ప్రకాశిస్తున్నాడు. సమస్త సృష్టికర్త ఆ పరమాత్ముడే అందరికీ తంద్రియైన ఆ భగవంతుడు అందరి హృదయ పద్మాలలోను విరాజిల్లు తున్నాడవి తెలిసికొని బ్రహ్మజ్ఞానులు ఆ పరాత్పరుణ్ణి దర్శించి కృతకృత్యులు కాగలుగు తున్నారు బ్రాహ్మీమూర్తులు అవిధంగా పునరావృత్తిరహితమైన మోక్షాన్ని పొందు తున్నారు. అటువంటివారు ధన్యులు! అవి సనత్సుజాత మహర్షి ధృతరాష్ట్ర మహారాజా నకు పరమాత్మ తత్వాన్ని ఉపదేశించాడు.

అనతోమా సద్గమయః

తవసోమా జ్యోతిర్గమయః

మృత్యోర్మా అమృతంగమయః

ఓం కాంతి క్షాంతి క్షాంతిః॥